crime scene 16

CARLO LUCARELLI

ZIUA LUPULUI

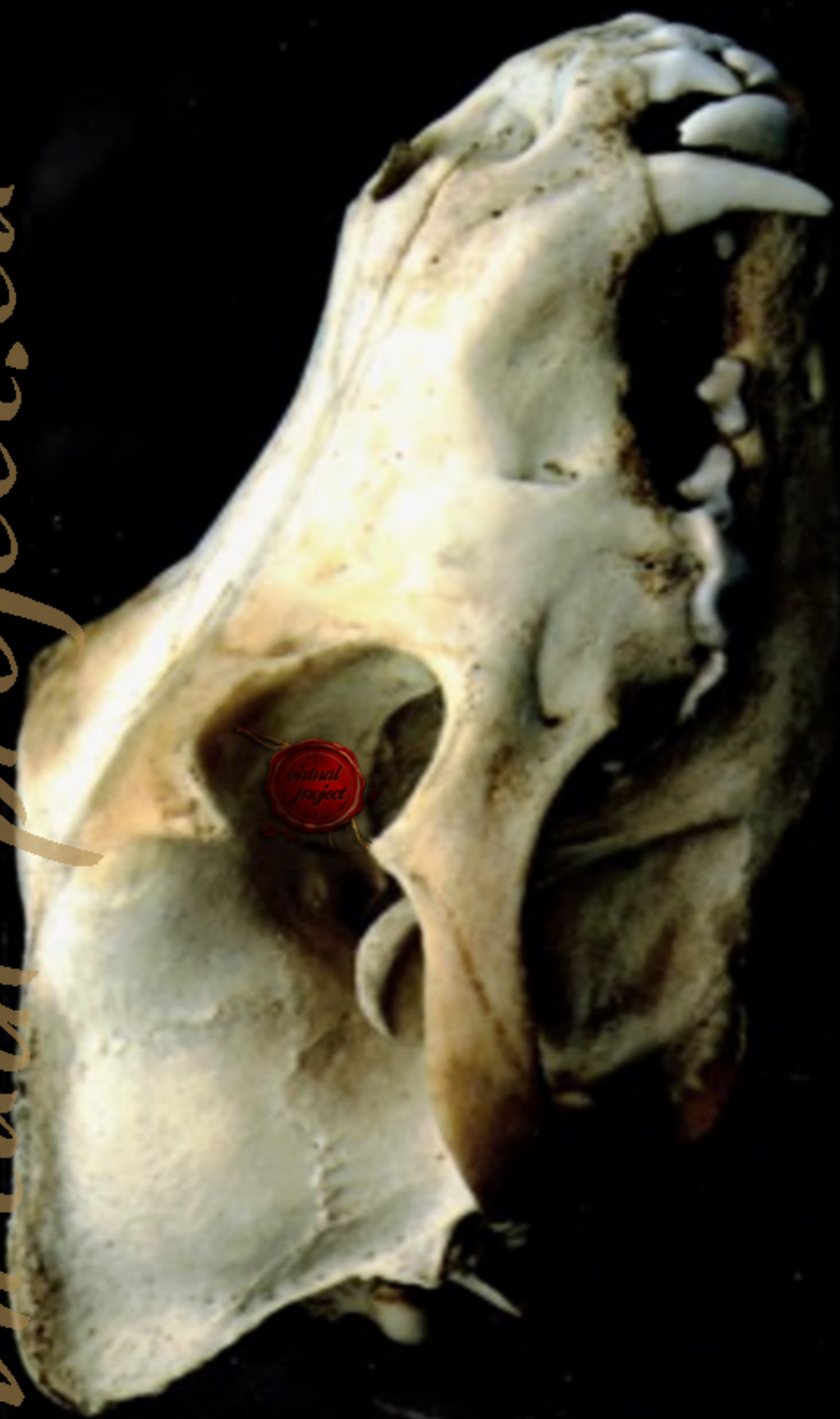

virtual-project.eu

„Carlo Lucarelli este cea mai mare promisiune a literaturii polițiste din Italia."
La Stampa

CARLO LUCARELLI ZIUA LUPULUI 16

„Carlo Lucarelli este cea mai mare promisiune a literaturii polițiste din Italia.”

La Stampa

Carlo Lucarelli
Ziua lupului

CARLO LUCARELLI – 1998, prima ediție Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino, 1998
CRIME SCENE PUBLISHING – 2009 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUCARELLI, CARLO
Ziua lupului / George Arion jr. București: Crime Scene Publishing, 2009
ISBN 978-973-733-380-3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: Manuela Vasiliu
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comando nr. 10 din 25.06.2009
Bun de tipar: iunie 2009
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Carlo Lucarelli

Ziua lupului

O întâmplare cu inspectorul Coliandro
Traducere de George Arion jr.

virtual-project.eu

crime scene

~ 16 ~

TRITONIC

Când a răpăit prima rafală, în cătarea metalică în formă de V a Uzi-ului se afla Rocco Carnevale, care stătea în fața barului de sub portic, cu o ceașcă de cafea în mână. Fu aruncat pe spate, iar farfurioara albă cu emblema roșie de la *Segafredo* zbură prin aer, urmărită din instinct cu privirea de Matteo Parisi, aflat lângă el, cu o clipă înainte de a înclina în mod violent capul într-o parte, cu bărbia zdrobită de un glonț de calibrul 9 cu vârf neted. A treia rafală, care umplu de tuburi incandescente săculețul prins special sub închizătorul puștii mitralieră, îl ucise pe Romano del Bianco și îl proiectă într-o piruetă rapidă în ușa barului, printre franjurile de plastic, verzi și murdare.

Apoi, țeava scurtă a Uzi-ului reveni în spatele geamului, mașina coti brusc la dreapta, făcând cauciucurile să scârțâie, străbătu bulevardele pe roșu și dispăru, cu un uruit sugrumat, dincolo de podul San Donato.

1

În primul rând: pentru mine, facturile parcă sunt în sanscrită. Oi fi terminat eu contabilitatea, dar am trecut cu 36 de puncte din 100, iar la examen am copiat de la Bresciani, care stătea în banca din față. Și, să-mi bag picioarele, pe deasupra m-au și prins.

În al doilea rând: urăsc din toată ființa postul ăsta naspa – de responsabil la Depozitul poliției. Sunt polițist, ce dracu', am șapte ani de serviciu în cartotecă, și cu toate nasuliile care se întâmplă în jur – inși care se fac strecurătoare în plină stradă, răpitori care pun populația pe năsălie și Bologna care seamănă cu Sarajevo – ar trebui să fiu la Brigada Mobilă, sau pe mașinile de la Controlul Teritoriului, la Narcotice… Dar, pușca mea, în loc de asta, îmi dau talente toată ziua printre inventare, ștampile și timbre, ca un băcan. Parcă aș lucra la cooperativă, nu la poliție.

Bine, la dracu', recunosc… Anul trecut am făcut-o de oaie, și bulangiul ăla de Chestor, care mă urăște – pen' că știu, javra nu mă are deloc la ficați, – a făcut în așa fel încât să fiu sancționat și zvârlit la magazie și ținând cont de faptul că bosul e Chestorul, iar eu sunt doar un amărât de inspector, trebuie să fac ciocu' mic și să înghit.

Când un gagiu cu o pușcă întâlnește un gagiu cu pistol, gagiul cu pistol e un gagiu mort, cum grăia Clint Eastwood în *Pentru un pumn de dolari* (bestial!). Nemernicul are pușca, eu – pistolul. Eu mi-s gașperul mort. Și, pana mea, frec menta la magazie.

Mă gândesc la asta în timp ce bag în buzunar facturile făcute sul, pe care le-am adus la Administrație pentru semnături – de când am comandat, din greșeală, zece mii de pahare de iaurt cu afine, un anume inspector îmi controlează sârguincios toate cheltuielile – și sunt așa de ofticat, că nu mai am răbdare să iau liftul. Cobor, deci, pe scări, trec de niște uși, o iau la stânga și ajung la birourile Brigăzii Mobile.

Odată ajuns, fac o talpă pe coridor, strecurându-mă printre tolomacii care se sprijină de pereții crem (trebuie să vă luminez, acest coridor de la Brigada Mobilă e strâmt ca un mat). Nu cunosc mai pe nimeni, iar un agent tânăr mă privește cu un aer întrebător, vrând parcă să știe ce fredonez pe-aici, dar eu trec de el hotărât și intru într-un birou, ultimul de pe dreapta. Evident, cu speranța că Trombetti e la el în parohie, și nu un amploaiat

oarecare, sau maestrul Corbella, care nu mă are la lingurică aproape mai dihai decât Chestorul însuși. Drace, mai e încă Trombetti.

— Hei, Coliandro… ce faci aici? Nu ești la… chiar, unde ești acum?

— La Depozit, mârâi eu, iar el face o mutră surprinsă.

— La Narcotice?

Da, boule, la Narcotice… Uneori mă întreb dacă nu cumva mă ia la mișto, dar apoi îmi amintesc că Trombetti are IQ-ul cel mai firav din toată Chestura din Bologna, așa că mă resemnez și nu mai ciripesc nimic Se întinde peste biroul la care stă și îmi strânge laba cu putere.

— Felicitări și bine ai venit… îmi face plăcere să văd un chip nou pe-aici. În ultimul timp s-au făcut la promovări și destituiri, ceva de speriat. De la vicecomisar în jos i-au dat afară aproape pe toți… Zi-i lui Marani să îți povestească, dacă ai chef să dai o raită până la Taranto. Ia uite aici! Nouă la Antifurt ne vin de-astea…

Palmează niște fotografii alb-negru împrăștiate pe birou și le face vânt la mine, apoi îi face iute un semn cuiva care a apărut la ușă și pe care nu am avut timp să-l ginesc.

— Vin, vin.., și apoi către mine: Mă scuzi o clipă…, și apoi din nou: Vin, vin…, și iese din birou, lăsându-mă solo, cu pozele în mână și cu țeasta vâjâindu-mi.

Mă benoclez la fotografii. Sunt fotograme de la o spargere dintr-o bancă. Au fost luate cu ajutorul camerelor de supraveghere și, ca urmare, au ora imprimată într-un colț. Parcă ar fi un film alb-negru. Orele 16:21 de minute și 4 secunde: în holul băncii, trei marțafoi cu mecla acoperită își îndreaptă pistoalele spre clienți și spre casierul din spatele geamului securizat. Orele 16, 21 de minute și 57 de secunde: unul dintre cei trei are pistolul în plombele unei cliente, iar casierul deschide ușa blindată a birourilor pentru ceilalți doi. Orele 16:22 de minute și 10 secunde: încă un casier cu fierul la tâmplă, în timp ce primul e în genunchi pe podea și deschide safe-ul… Dacă eram în locul lui, n-o făceam nici de-al dracu', mai ales că se știe foarte bine că niciodată nu se trage în momente din astea. Și totuși, la naiba… Orele 16:22 de minute și 15 secunde: unul dintre bandiți trage în primul casier, care apleacă atât de repede capul încât imaginea e neclară, în timp ce celălalt s-a evaporat în spatele cetii întunecate care a pătat geamul securizat din spate, și care are toate șansele să fie borșul lui. Rahat. Las pozele să plonjeze pe birou și baleiez cu privirea tavanul: nu sângele mă impresionează, nu… sunt un polițist cu șapte ani de muncă la

catastif, atâta ar mai lipsi… dar probabil că am halit ceva care mi-a căzut greu la stomac și am nevoie de puțin aer.

Deschid geamul, slăbesc nodul de la cravată și-mi scot tărtăcuța pe fereastră, pompând în piept gazele de eșapament ale unui autobuz care trece prin piață. Mă întreb ce dracu' mai caut în biroul ăsta, când două ciocănituri în ușă mă fac să-mi ascund capul între umeri.

— Se poate? Aș vrea să vă cer o informați

O recunosc subito, chiar dacă a trecut mai mult de un an și pare o alta. Poartă în continuare bocanci și e tot ciudată, cu o bandană neagră care îi acoperă aproape complet părul, cu excepția unei șuvițe întinse pe ceafa rasă, o tonă de cercei și o geacă fosforescentă, deschisă, pe care sus, într-o parte scrie „Pony", iar în cealaltă „Express". Dar măcar nu mai are ciorapi-plasă cu găuri, ca de borfelină, ca atunci când am vizionat-o prima oară. Are un radio mic la centură și în mână ține o cască roșie cu un plic înăuntru. M-a recunoscut la rândul ei, pentru că face o mutră… pe care nici eu nu știu cum s-o transpun în cuvinte. Lasă puțin buza în jos, se uită în jur pe șestache, iute, ca și cum ar vrea să scape, apoi înghite în sec și zâmbește. Un zâmbet cam strâmb, într-adevăr… de ce oare? emoția, *siguramente*…

— Ia te uită cine-i aici…, șopotește. Nu ne-am văzut cam de mult, nu?

— Așa e, spun eu cu aplomb, apoi trec în ariergardă. Mă reazem de fereastră, cu brațele încrucișate pe pectorali. Vina mea, suspin, vroiam să te clopoțesc, dar știi… îndatoririle, slujba… arăt biroul lui Trombetti cu bărbia, și imediat îmi aduc aminte că, de fiecare dată când i-am băgat o sârmă, ea nu era niciodată în bivuac, și i-am lăsat numărul meu mamei ei…

— Ce mai faci, Simona?, întreb eu la plesneală, pentru a face conversație. Arăți la fel…

Ea dă din umeri, cu o grimasă care îi încrețește buza de jos, și lasă dovleacul pe-un umăr. Drăguța Simona, totdeauna la fel… bulane frumoase, zvelte, în ciuda rahaturilor ălora de bocanci, gură frumoasă, fund frumos sub marginea bluzei… însă balcoane care lasă de dorit.

Zgomotul isteric al fermoarului de la bluză care se închide îmi dă de înțeles că, rahat, ca de fiecare dată, s-a prins încotro mă holbez. Mă fac roșu ca semafoarele atunci când te grăbești undeva.

— Nici tu nu te-ai schimbat, – spune ea, un pic dură, porți tot cravate de culoare deschisă la cămăși închise și ai o haină mai strânsă pe corp, ca să ți se vadă pistolul la subsuoară. Și nu-mi mai spune Simona, spune-mi Nikita, ca toată lumea. Am nevoie de o informație. Caut un polițist pe care îl

cunosc. Îl cheamă… Ia plicul din cască și îl întoarce, citind ceva mâzgălit într-un colț: Marani. Ajutorul de inspector Marani Alfredo, Brigada Mobilă…

— N-avem nici un Marani, spun eu. E basculat la Taranto. Dacă îți pot fi…

Nu mai dau din buze, pentru că Simona… adică, Nikita, a ridicat ochii și mă pironește cu o expresie atât de disperată că aproape mă vâră în boală.

— Ce e?, o întreb. Ce s-a întâmplat?

Ea își mușcă buza de jos, plecând capul. Oftează, umflându-și obrajii cu o respirație întretăiată.

— Nu, e ceva personal… adică, trebuia să-i spun numai lui pentru că… rahat, e o belea în toată regula…

— Spune-mi mie… îmi pun eu creierii pe moațe ca s-o scoatem la mal. Deschid brațele și zâmbesc patern. Îi pun o mână pe umăr și încerc s-o îmbărbătez, ca John Wayne în *Inspectore Brannigan, moartea îți urmărește umbra* (bestial!). Poți avea încredere în mine, adaug, după tot ce a fost între noi…

Își trage imediat umărul de sub caraba mea și dă în marșarier.

— Nu, stai așa… nu știu ce crezi TU despre asta, dar între noi nu a fost nimic. A fost o chestie… așa… și am spus că vom rămâne mereu prieteni, prieteni și atât.

— Sigur, cum să nu… prieteni, prieteni și atât, la asta mă gândeam și eu. Și prietenii se ajută între ei, nu?

— Uite ce e, asta e o treabă delicată și tu… nu știu cum să-ți zic, mi-e frică să nu sari în sus dacă-ți zic de ce nu vreau să-ți spun…

— Varsă tot… nu-i nici o problemă.

— Sigur nu te enervezi?

— Promit că nu-mi sar siguranțele, nu.

— Juri?

— Pe Sfânta Cruce.

— Ei bine… nu am mare încredere în tine ca polițist.

Mă zbârlesc ca o panteră. Simt furia cum îmi urcă de la stomac și mă face să strâng din dinți cu un scrâșnet care îmi bubuie în cerebel… dar nu dau nici un semn. Cel puțin așa cred, pen' că Nikita a mai executat un pas înapoi și își ține casca pe piept, ca pe un scut.

— OK, zic, nu-i nimic. Ia trenul și cărel până la Taranto, la Marani, dacă tot ai lipici numai la el…

Mă întorc spre fereastră, cu spatele la Nikita. Mârâi: Ciao, dar ea nu-mi răspunde. Simt că se foiește nehotărâtă.

— Uite ce e… nu că l-aș cunoaște pe acest Marani…, murmură, îl cunoaște iubi… vreau să zic, un prieten. Și pân' la urmă, rahat, dacă ești aici înseamnă că ești și tu important. E un birou al Brigăzii Mobile, nu?

Mă întorc, fără să spun nimic. Are dreptate, e un birou al Brigăzii Mobile. Numai că nu-i al meu.

Nikita se apropie, sprijină casca de birou și îmi arată plicul pe care îl ține strâns în mână, atât de strâns că l-a mototolit pe margini. Sper să nu se întoarcă Trombetti chiar acum, o dată că m-ar face de cacao și apoi – chiar am devenit curios.

— Deci, explică Nikita, lucrez la o firmă de curierat, iar acum câteva zile am nimerit cu scuterul sub o mașină…

— Zău, Nikita…, suspin, ridicând ochii în tavan, toată abureala asta numai pentru un accident? Care-i baiul, n-ai asigurare?

Îmi aruncă o privire atât de dură încât mă ia cu răcori, și mă dau mai înapoi, ferm convins că m-ar putea pocni.

— Lucrez la o firmă de curierat, reia păpușica pe un ton jivrat, și acum câteva zile am nimerit sub o mașină. În timp ce treceam pe sub un portic, un dobitoc a ieșit de pe o stradă laterală fără să se asigure și mi-a atins roata din spate…

— Mergeai cu scuterul pe sub un portic?, întreb, și din nou privirea ei mă blochează.

— Și, mă rog, ce, ești, de la circulație? S-o lăsăm naibii baltă cum s-a-ntâmplat, nu contează asta… oricum, eu am alunecat, dar n-am pățit nimic, numai o julitură la braț însă pachetele au zburat care-ncotro în mijlocul străzii și unul dintre ele s-a rupt într-o parte. Mi-l pun sub haină ca să nu se desfacă de tot, îmi fac traseul și, când ajung acasă, îmi dau seama că încă îl mai am și am uitat să-l livrez. Se putea întâmpla oricui, eram încă șocată după întâmplarea cu bou' ăla din mașină…

Nu spun nimic Dau din umeri și ascult ca un duhovnic.

— Acasă îl scot de sub haină și tocmai mă-ntrebam cum o să explic asta la firmă fără să iasă haloimăs, când mă trezesc că pachetul se desface de tot pe hol. Înăuntru erau astea…

Scotocește în plic și îmi arată mai întâi o casetă Sony, fără etichetă, și pe urmă o dischetă neagră, ca alea pentru calculator. O ține între degete de parcă ar arde, iar eu, la rândul meu, o iau de un colț, între arătător și degetul

mare.

— Bun, zic. Și care-i merchezul?

— Stai… nu e tot. În pachet mai erau și astea.

Deschide plicul și mi-l bagă sub nas. Numai pliante, aranjate în teancuri și legate cu elastice de diverse culori. Astea sunt cele care îmi atrag atenția pe moment, și îmi trebuie câteva clipe ca să mă prind că nu sunt pliante.

— Nu te mai obosi să le numeri, zice Nikita. Sunt aproape două sute de milioane.

Chestura de Bologna. Biroul Controlului Teritorial.
Raportul nr. 1234

Subsemnatul asistent Alfano Nicola, șeful echipajului numărul 3, împreună cu agentul De Zan Michele, raportează că în data de 18.04.1994, la orele 03:15, la cererea Centrului de Operațiuni, ne-am deplasat pe strada Viadaloga 1546 unde se găseau resturile arse ale unui Fiat Uno cu plăcuța matricolă ilizibilă, vehiculul fiind, cum am menționat, carbonizat. Apropiindu-se de rămășițele mașinii, agentul De Zan a observat că portbagajul Fiat-ului era întredeschis, iar înăuntru se putea distinge un obiect curbat greu de identificat. În momentul următor, agentul De Zan a părăsit locul accidentului invocând o bruscă indispoziție, în timp ce subsemnatul a trecut la identificarea unui braț uman aparținând unui cadavru …și complet ars.

2

— Nu am înțeles de ce nu puteam să folosim calculatorul din biroul tău…

— Pen' că… pen' că… pen' că e bușit. În plus, ăsta merge mai bine.

De fapt, habar n-am cum dracu' se deschide computerul lui Trombetti. Știu să lucrez numai cu ăla de la Biroul de pașapoarte, unde am frecat țiparul un pic, și am șters o grămadă de chestii, despre care când s-a aflat, Sfântă Fecioară, ce halima a ieșit… și mai știu să lucrez și cu ăla de la magazie, pentru că eu și agentul Gargiulo băgăm în el facturile, bonurile și toate celelalte rahaturi care mie îmi scot peri albi. Bine, recunosc, n-am priceput niciodată, neam, ce-i cu mașinăriile astea. Știu numai că tre' să apeși un buton din spate, să aștepți, apoi pui săgeata sus, se apasă pe mouse și, de obicei, îți apare o ferestruică albă care îți spune tot ce trebuie să faci. De obicei…, pentru că uneori e un chin, ecranul rămâne negru, moment în care sting totul și aștept să vină Gargiulo să-l deschidă pentru mizeriile lui, și așa pot da vina pe el și îi mai frec și ridichea. Așa că aici, în biroul administrativ al depozitului, cu Nikita care se chiombește la ecranul luminos, nu pot face altceva decât să aștept, ținându-mi respirația, sperând că va merge.

— Acuma o ia din loc, șoptesc, însă n-aș vrea să se fi „jucat" Gargiulo cu calculatorul, altfel…

Drace, uite ferestruica.

— În ce lucrați de obicei?, întreabă Nikita, rezemându-se cu brațul pe umărul meu, ca să se apropie mai mult de ecran.

— În astea…, zic eu, arătându-i mesele pline de hârțogărie – birouri închise și pline de praf…

Ea îmi împinge ușor capul, cu cotul.

— Hai… lasă vrăjeala! Vorbeam de calculator… Ah, e Windows, perfect. Hai, pune discheta.

Bag discheta și fac click cu săgețica pe pictograma A. Nikita se apleacă peste mine și îi simt mirosul un pic înțepător sub cel răcoros al gecii. Îi simt și curba sânului pe unul dintre umeri și trebuie să mă foiesc pe scaun în timp ce încerc să îmi bag mâna în buzunar, ca să-mi aranjez podoabele în pantaloni. Ea nu se prinde, captivată de ecranul pe care încep să apară

primele rânduri scrise. Pare un banc, pen' că de îndată ce o jumătate de pagină se umple de cranii albe, se întâmplă ceva zbanghiu. Prima fereastră din dreapta se desprinde din șir și alunecă în jos de-a lungul ecranului, zbughind-o în toate direcțiile, apoi lovește celelalte ferestre, iscând un balamuc de nedescris pe monitor. Parcă ar fi un joculeț și mai și produce o muzică tâmpită, ca aia din sălile de jocuri.

— Ia te uită Nikita… uite ce gigea e, zic, dar ea cască ochii și începe să țipe.

— Un virus! Închide! Stinge tot, la dracu', bagă viteză!

Închid precipitat, lovindu-mi încheieturile de marginea mesei cu un zgomot care răsună sinistru pe fondul bâzâitului tot mai slab al calculatorului. Îmi bag picioarele, un virus! O fi intrat și în fișierele de la administrație? Simt cum îmi urcă fiori pe șira spinării și, înainte ca Nikita să mă poată opri, pornesc din nou calculatorul. Pe ecran revine pagina de dinainte, cu muzica și ploaia de ferestruici albe care continuă să cadă, iar acum e rândul Nikitei să se aplece peste birou și să închidă totul.

— Drace, dacă îl deschizi e și mai rău…, spune, în timp ce scoate discheta din computer și o pune în buzunarul gecii.

Eu sunt dus încă cu pluta și nu pot gândi limpede. Dacă închid ochii văd găvanele unor cranii care chicotesc. Să fiu albastru, un virus… Dacă mi-a intrat și în facturi sunt mort, la dracu', bun de pus pe catafalc…

— O dischetă protejată…, spune Nikita, și își mușcă obrazul, cum face mereu când se gândește. E clar că e ceva baban la mijloc, cu toți banii ăia, dar… La naiba, n-am avut timp să citesc. Ne-ar trebui Ivan…

— Și cine e Ivan? Cel care ți-a dat pachetul?

— `u-`u…, zice mușcându-și obrazul, dar oricum mi-a căzut fisa. Nu-nu…, ți-am zis cum a fost. Se apelează o zonă la radio și eu răspund Gatto Gatto…

— Gatto Gatto?

— E codul meu… înseamnă că am primit mesajul, că sunt în zonă și pot face livrarea. Am mers la locul cu pricina și ar fi trebuit de la bun început să-mi dau seama că e ceva necurat la mijloc, pentru că în loc de o firmă era acolo un bloc oarecare, și un gagiu era deja pe stradă și mă aștepta, cu plicul în mână. Un tip cu coșuri și moacă de boschetar…

Ridic din umeri.

— O adresă de hohă, cu siguranță… Auzi, zi-mi mai bine altceva… crezi că virusul a intrat în tot computerul?

Încă îmi mai răsună în urechi melodia aia cretină și mai simt fiori pe spinare, dar Nikita nu mă ascultă. Își încruntă tot mai tare fruntea și își împinge cu un deget obrazul înspre dinți, de parcă ar vrea să-l perforeze.

— Și pe casetă ce e?, întreb. Ea scotocește prin buzunar și scoate caseta Sony fără etichetă. Se uită în jur, apoi vede casetofonul lui Gargiulo, o dihanie neagră plantată în vârful unui munte de facturi.

— Aparatul ăsta a văzut războiul…, zice ea, apăsând pe butoane și încercând să-i dea drumul, ce, l-ați cumpărat de la marocani?

Nu, l-am șutit…, dar nu sunt sigur. Nu-mi pot scoate din minte craniile alea, drace.

— Uite… ascultă.

Din măruntaiele casetofonului se aude un zgomot vioi, nazal, în timp ce caseta e derulată: namiorenghienchiò namiorenghienchiò namiorenghienchiò… parcă ar fi chinezoi care cântă.

— Nu merge… a greșit Massimo și a înregistrat pe ea ceva de-al lui…

Massimo? Și cine dracu'…

— Uite! E aici!

Aud un ciripit ascuțit, ca și cel de la stațiile pe care le aveam pe mașini… și chiar asta și e, pen' că că se aude o voce care șuieră Siena-Monza 51…

— E o mașină de la Brigada mobilă…, spun eu, dar Nikita îmi face semn să tai sonorul. Vocea Centralei e brusc întreruptă de încă o intervenție a corului namiorenghienchiò, care la rândul ei se întrerupe brusc. Un foșnet încet, intens, apoi două voci clare, cu accent meridional: – Peppino di Capri. – Du-te dracu', așa vorbești? – Bine, bine… da' cine dracu' să ne-audă?

Chinezoii o iau de la capăt, iar Nikita închide aparatul și scoate caseta. Ne privim întrebător. Sunt în ceață.

— Lăsând la o parte caseta…, murmură Nikita, vorbind cu ea însăși, și se uită cu atâta insistență la un punct de pe haina mea, încât îmi vine și mie să mă chiombesc într-acolo. Discheta protejată și banii mă fac să mă gândesc la cineva care ar vrea să-l tragă în piept pe domnul fisc. Și am fost să văd cine e destinatarul, dar am găsit o vilă pe deal, mereu pustie… de-aia am venit la voi, poate că știți mai multe…

— Și unde e viloiul ăsta?

Nikita deschide gura pe jumătate și e pe punctul de a-mi răspunde, când pe ușă intră un dobitoc de agent pe care parcă îl cheamă Pinelli, ținând în

mâini ditamai cutia, iar între ea și bărbie un teanc de timbre și chitanțe.

— Ați comis-o din nou, inspectore…, clămpănește, înainte să-i tai macaroana, iar ați comandat iaurturi din greșeală, dar de data asta sunt cu banane, și sunt numa' o mie cinci sute. Dedesubt e restu', și spune șefu' că dacă nu găsiți un mod de a le mărita, o să le cazeze aici, în biroul dumneavoastră…

Rahat. Am timp numai s-o gândesc, nu să scuip vorba, pen' că Nikita mai întâi mă fulgeră cu o privire care îmi jivrează pe buze un zâmbet idiot, apoi se catapultează înainte, palmează plicul cu banii în el și, cu un soi de mârâit nervos, iese din peisaj. Până când reușesc să mă ridic de pe scaun și să ajung la scară, ea trebuie să fie deja în afara clădirii, pen' că nu o mai văd. Și din moment ce a intrat împreună cu mine, cel de la pază tre' s-o fi lăsat să iasă fără prea multe întrebări, rezon pentru care o mai prind când o zbura porcu'.

— Am întrerupt ceva?, dă din buze Pinelli, de îndată ce mă reîntorc în birou, și, pen' că mă privește rușinat și, pe deasupra, labă tristă mai și zâmbește, îl las cu gândurile ce-i trec prin scufiță și ridic din umeri.

— Capricii muierești, zic, când le apucă, nu te mai poți înțelege cu ele.

— Așa e, zice el. Oricum, era foarte mișto, inspectore… felicitări.

— Da, întăresc eu, cu o mutră indiferentă, dar cam rușinoasă, da. Hai, cară-te, am de tras la galere.

Privesc cutia cu iaurt și mi se face părul măciucă. Pachetul, banii, discheta, chinezoii cântăreți, Peppino di Capri… nu am înțeles, la dracu', nimic din ce s-a întâmplat, dar nu contează, imediat ce o să am timp, o s-o sun pe Nikita și o fac să-mi toarne tot, chiar dacă va trebui s-o iau la șuturi de aici până la Casalecchio. Oricum, am acum o problemă mai mare de rezolvat și îmi dau seama de asta numai după ce deschid calculatorul ca să verific unde pot să stivuiesc iaurtul. Rahaturile alea de ferestre umplu din nou ecranul, și nu mai pot nici să mișc săgeata mouse-ului. Așa că închid totul, mă așez cât mai departe cu putință de calculator și aștept prefăcându-mă interesat de un teanc de facturi.

De data asta, Gargiulo, o să ai parte de un rahat cât toate zilele.

Sabato Sera – Săptămânal al districtului imolez
SÂNGE PE AUTOSTRADĂ
(*Reportaj de Carlo Lucarelli la pag. 21-22*)

Castelul San Pietro. – I-am făcut nota pentru trei Camogli și trei doze de bere, și apoi l-am auzit că se ceartă cu barmanul pentru că sandviciurile nu erau calde. Era un client ca mulți alții, nu avea nimic special. La autogrill-ul{1} din zona de serviciu Sillaro, direcția Imola-Bologna, mărturiile coincid: Pietro Giaccalone, 42 de ani, originar din Catania, era un tip obișnuit, fără nimic ieșit din comun. Și atunci de ce s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat?

— S-a apropiat de o mașină care era oprită lângă cabina telefonică. Mai era un bărbat înăuntru, cu radioul deschis, dat tare… și pentru că vorbeam la telefon l-am rugat să-l dea mai încet, dar a făcut un gest urât… Al doilea martor, care preferă să nu-și dea numele, își pune mâna pe încheietura cotului, îndoind brațul. Un gest observat și de soție, așezată pe zidul mic din fața autogrill-ului.

— Când mi-a trecut prin față individul acela cu palton maro, îmi amintesc că-mi spuneam în gând: uite ce neam prost! Să porți palton, pe vremea asta… și apoi, mi se așezase drept în față, între mine și mașina țărănoilor ălora doi…

Nici al treilea martor nu vrea să fie cunoscut. Vizibil tulburat, vorbește grăbit înainte de a se îndepărta împreună cu un funcționar de la poliție. – Nu, nu mi-am dat seama de nimic și m-aș fi trezit la mijloc, dacă Enrico nu mi-ar fi spus: tati, aia nu e o pușcă? De fapt, era un tip în palton, înalt, nas ascuțit și cu părul strâns într-o coadă mare, care avea o pușcă de asalt. Nici n-apuc să ridic capul și BUM-BUM!, două găuri în parbrizul mașinii din față. S-au spart toate geamurile, iar unul dintre cei doi, cel care stătea înăuntru, a zburat pe jumătate prin geamul deschis… Doamne, ce imagine! Nici nu vreau să mă mai gândesc…

Giaccalone era cunoscut forțelor de ordine pentru numeroase antecedente legate de traficul de stupefiante. Celălalt, însă, Arturo Lanfranco, 33 de ani, din Bologna, pare a nu avea cazier. Anchetatorii nu găsesc demnă de luat în considerare declarația lui Enrico, fiul de 11 ani al

ultimului martor, care susține că a văzut un al treilea bărbat care se afla în apropierea mașinii, care a sărit într-un TIR oprit în parcare și a plecat imediat. […]

3

Dimineață de rahat, zi de rahat. De aproape un sfert de oră mă uit la un cotlet galben și gros care de-acum trebuie să fie rece ca masa albastră la care m-am parcat. Mă calcă pe sistem tot, chiar și vocile colegilor care stau lângă mine, de-abia ieșiți din tură, care dau din buze, drace, dau din buze… Simt ceva înăuntru, ceva uscat și răsucit, blocat între stomac și inimă. Or fi perinele cu unt pe care le-am mâncat când eram făcut zdrențe de oboseală?

Întorc în farfurie cotletul și văd că și el e tare și ars pe margini ca și chestia care se zbânțuie în mine. Nu mi-a căzut bine s-o revăd pe Nikita… Simona. M-a făcut să… vreau să zic, mi-a amintit… Ei, drace, nu știu ce mi-a făcut. Știu numai că mi s-au încălzit bilele.

După ce a ușchit-o, evident, am încercat s-o găbjesc, dar de pomană. Sun la hogeagul ei și maică-sa îmi spune că nu e. E la Massimo, îmi spune, și îmi dă numărul. Massimo? Și cine dracu'… bine, sun și la el și îmi răspunde robotul unui gagiu care pronunță „r"-ul graseiat, ca poponauții, și care deja mă enervează cu nervii. Nu suntem acasă etc. etc.… lăsați un mesaj. Trântesc receptorul înainte de bip și povestea asta mă lasă, unu: curios; doi: curios și un pic cu capsa pusă. Cine pielea mea mai e și Massimo ăsta? Ce dracu' e între el și Nikita? Nu suntem acasă… nu suntem cine? Dă-l dracu', îmi zic, cu duritate. Am o groază de prostii pe cap, pornind de la cele o mie cinci sute de iaurturi pe care nu știu unde să le stochez. Să vă ia dracu' pe toți, inclusiv pe Nikita și poponautul ei, și mai lăsați-mă o dată-n pace.

— Ce e, Coliandro, nu-ți place cotletul? Cum, lucrezi aici, și nu știi că joia se comandă bibilică?

Aș vrea s-o bag undeva pe colega care s-a proțăpit în fața mea, dar cum ridic capul mă prind că e un inspector care lucrează în biroul Chestorului. Și, pe lângă aceeași poveste cu omul cu pistolul și cel cu pușca, conform căreia insul curățat sunt tot eu, e cam voinică pentru o femelă. Mi-a și salvat pielea acum doi ani, când patrulam pe o mașină de poliție fără însemne; în timpul unei urgențe am prins prost sirena, care, la primul viraj strâns, a zburat drept în vitrina unui butic de parfumuri, lua-o-ar dracu' s-o ia. Așa că ridic din umeri și nu răspund.

— Poate că s-a certat cu logodnica, spune o colegă în uniformă, așezată

lângă mine, pe care nu o văd, dar mă prind din voce că zâmbește.

— Imposibil, spune inspectorul, Coliandro este un burlac înrăit…

— Ei bine, nu… Pinelli a spus că l-a văzut în birou cu o tipă chiar foarte drăguță…

— Serios? Coliandro, tocmai s-a prăbușit un mit… N-o fi și ea polițist? Nu fă greșeala de a te combina cu o colegă, cum fac toți… Uită-te la Zeani. De-abia s-a întors de două zile din voiajul de nuntă și au și aruncat-o la Brigada de escortă. Și știi cu cine?

Nu știu, și mi se rupe în paișpe.

— Cu Malerba, de la Direcția Districtuală Antimafie, și cu asta basta… Pleci când ți-e lumea mai dragă și stai cât hăul. Proaspătul însurățel avea ciocnire cu ea la prânz, acum o săptămână, ea i-a dat o sârmă spunându-i că întârzie, iar de atunci nu a mai văzut-o neam. Din fericire e și el polițist și înțelege așa-numitele obligații de serviciu.

Gargară femeiască. Dacă tipa rămânea casnică și își lăsa gagiul să tragă la șaibă, aceste probleme n-ar mai fi fost. Nici nu-mi trece prin bilă să le etalez ceea ce cred despre muierile-polițist, mai ales în prezența celor două distinse doamne care, văd bine, la naiba, dacă mă bagă la mijloc, sunt în stare să mă jupoaie de viu. Așa că mai bine mă lupt cu cotletul, concentrat, și încerc să schimb subiectul discuției, pentru că de fiecare dată când se vorbește despre escortări, iese pe covertă povestea de la Palatul Sporturilor, când s-a iscat o încăierare după un concert, iar eu l-am luat la poceală pe cântărețul Ludo Dalia.

— Lăsând la o parte programul, zic, e și destul de periculos să stai pe lângă Malerba…

Tupeist, procurorul Malerba, un geanabete cu sânge-n el. Mafia încearcă să-l mătrășească din Catania cu un lunetist postat pe un acoperiș, dar o dă în bară, așa că e transferat la Bologna, pentru siguranță, dar el nu bagă la bibilică și intră chiar în ADD, la Antimafie. Mereu îmi amintesc fotografia care era în *Carlino,* pentru că pe verso era poza tatei în uniformă, cu ocazia comemorării a șase ani de când sărise în aer cu judecătorul pe care îl păzea, la Palermo. În fotografia de pe prima pagină era Malerba, ciucit la pământ, în fața portierei mașinii blindate, ținându-l în brațe pe agentul ucis în locul lui, și plângând cu lacrimi de crocodil, cu gura deschisă și ochii închiși… dar se vedea că plânge de furie, și nu de frică.

— Îl cunoști pe procurorul Malerba?, mă întreabă inspectorul, iar eu dau din umeri, cu o mutră indiferentă.

— Suntem așa…, spun, și ridic arătătorul și mijlociul unul lângă altul, chiar dacă de fapt nu l-am văzut decât o dată, acum mulți ani, când a venit la înmormântarea bietului meu tată și mi-a strâns mâna. Mai vreau să adaug ceva, numai de dragul de a sta la o parolă, când își face apariția o puicuță cu șorț alb, pe cap având una dintre scufele alea ingrate de serviciu. Se apropie târșâindu-și papucii, cu un clămpănit strident care umple cantina de acum goală și mă așteptă să ne roage să ne luăm valea. Nu e asta, mi-a dat o sârmă cineva. O pipiță.

— Deci există într-adevăr această logodnică…, spune agenta în uniformă, atingându-mă pe umăr, iar eu mă forțez să-i zâmbesc, gândindu-mă că nu e nici o pițipoancă, ci dobitocul ăla de Pinelli care face mișto de mine. Dacă au venit alte iaurturi, jur că îl implic cumva și pe el în dezastrul cu virusul.

— Prin urmare, boule, șuier în telefonul din bucătărie, ai uitat că eu sunt inspector, iar tu doar un amărât de agent?

— Agent amărât, pe dracu'. Sunt Nikita. Via del Passero numărul 21, peste zece minute. O secundă în plus și nu mă mai găsești.

Și închide, drace!

TG3 Regione. 19 aprilie, orele 14:30

«Poate că incendiul de ieri noapte care a distrus în totalitate pizzeria Bella Napoli din cartierul Bolognina are cauze dubioase. Conform aceluiași patron al pizzeriei, sursa dezastrului trebuie căutată într-un scurt circuit provocat de întreținerea proastă a centralei electrice și nu în cele două rezervoare de benzină aflate pe aleea de lângă ușa din spate. Oricum, ospătarul tunisian care dormea în bucătăria localului se află în stare foarte gravă […]»

4

Via del Passero e pe un deal și îmi trebuie mai mult de zece minute ca să ajung acolo, chiar dacă am sub fund un GT Turbo cu 16 valve, iar cu mașinile, fără să mă dau mare, nu sunt Dumnezeu, dar fratele Lui mai mic în orice caz. Driblez mașinile pe bulevarde de parcă aș fi Maradona la Marele Premiu de la Monte Carlo, și chiar mă aplec pe geam, ca să bat cu bulanul pe capota unui dobitoc cu un Punto oprit la semafor. Dar când o apuc în trombă pe drumul care urcă spre numărul 21, sunt deja în întârziere cu un sfert de oră, și îmi spun că am pierdut-o pe Nikita. Însă ea e tot acolo și sare în mijlocul străzii de după un container, făcându-mi semne cu mâinile să încetinesc și să fac mai puțin tărăboi.

— Iisuse, Coliandro! Data viitoare să vii cu sirena, ca să te faci auzit mai bine! Hai, parchează și coboară.

Hai că parchez și cobor… chiar dacă deja încep să am draci, pen' că nu am chef să primesc ordine de la o puștoaică de parcă ar fi Vicechestorul. Dar las deoparte înjurăturile, pen' că acum mă interesează să știu ce-i roade pipota și apoi… da, bine, dau din coadă că o revăd.

Nikita mă așteaptă lângă containerul de care a sprijinit scuterul, de cealaltă parte a străzii. Mai are încă bandana pe cap, bluza Pony Express și prostiile alea de bocanci, și și-a pus și ciorapii-plasă, care se ivesc dintr-o fustă mini strâmtă și scurtă, de abia la două degete sub geacă.

— Nu te mai benocla la fusele mele. Uite care-i schema… aici sunt banii, caseta și discheta… – își trage fermoarul, scoțând din haină plicul care îi făcuse niște plămâni de Pamela Anderson, – și aia e adresa la care ar fi trebuit să le aduc acum două zile. Ridică bărbia și îmi arată un viloi alb, pătrat, la marginea unei pajiști verzi, îngrădite. Se vede o plăcuță alb cu roșu fixată pe grilaj și nu-mi trebuie ochi de șoim ca să-mi dau seama ce scrie pe ea, cu litere uriașe, lângă desenul unui câine care seamănă cu *Terminator II* (bestial!).

— „ATENȚIE: CÂINI DRESAȚI PENTRU APĂRARE", citesc, cu jumătate de gură. Bine, bine… și cum te-ai gândit să intrăm?

Ea mă privește, apoi dă din cap.

— N-ai înțeles absolut nimic. Eu intru, folosesc soneria ca orice om normal, iar tu stai afară și mă aștepți. Îi restitui bunurile și cu asta la

revedere.

— Te-ai dilit…

— Nu, tu ești sărit de pe fix! Și eu tâmpită că am venit la poliție să povestesc totul, ca să intru în belele! Sunt curier, ce dracu', nu polițist… dacă vila n-ar fi fost pustie de două zile, fără nici un semn de viață înăuntru, aș fi rezolvat deja treaba de una singură!

— Bine, da' cine-i înăuntru?

— Of! De dimineață mă tot uit… A venit un tip cu părul strâns într-o coadă, a intrat și apoi a plecat imediat însă acum îmi pare că e mai multă mișcare în casă. Și știi ce o să fac?

— Care-i șmenu'?

Îmi vâră pachetul sub trompă, atât de aproape că îmi vine să mă dau un pas înapoi.

— Pe plic e scris „contabilului Maltoni Federico", așa că mă duc înăuntru, i-l dau contabilului Maltoni Federico, inventez o gogoașă în privința întârzierii, și cu asta basta, nu-i cer nici bacșiș…

— Și eu?

— Tu stai afară, pe cealaltă parte a casei, unde am văzut că e o fereastră deschisă. Dacă domnul contabil face urât, îl rog să se uite pe geam, iar el vede un prieten cu o față de sti… de polițist și mă lasă să plec. Dacă nu se întâmplă nimic, nici nu te vede și noroc bun.

Nu fac ca toți dracii pentru simplul fapt că în loc de „sticlete" s-a dat pe făgaș și a zis „polițist", ceea ce din partea Nikitei, la cât de ambalată e acum, e absolut ieșit din comun. În plus, mi-a scăpărat o idee…

— Bine, zic eu, iar ea se încruntă.

— Cum adică „bine"?

— Bine… ce vrei să zic? Facem așa…

— Cum am zis eu? Fără comentarii?

Își mușcă obrazul, fixându-mă gânditoare, iar eu zâmbesc, încurcat. Nikita e greu de păcălit… Până la urmă, dă din cap, la fel de serioasă, și își închide bluza peste înaintare. Face un pas înspre stradă, dar se oprește și mă privește încă o dată, cu gura deformată în efortul de a-și mușca obrazul. Îi tremură chiloții de frică, i se citește în ochi. Mă apucă de gulerul hainei, trăgându-mă spre ea și îmi gângurește:

— Nu fă prostii, Coliandro, te rog, – apoi îmi pune scurt o ventuză pe buze și aleargă spre gard.

Eu înconjor casa, simțindu-mă între două ape. Auzi, cică, „nu fă

prostii”… Ce vreau eu să fac nu e o aiureală. Vreau să mă strecor în casă prin spate, să-i vâr contabilului Maltoni pistolul și legitimația sub trompetă, și să-l presez cu un chestionar legat de proveniența banilor. Apoi sun la Fraude financiare, le pun în brațe două sute de milioane, o dischetă și un contabil prins în flagrant, și după aia să le stea lor pe scufiță, că mie mi s-a acrit.

Probleme: Nikita și câinii. Prima se rezolvă subito, pen’ că pun de-o aburire cum că a colaborat la anchetă, așa o să dea și ea bine în cadru. Cu câinii am dat-o-n bară… ba nu, imediat ce se aude soneria, or s-o zbughească la intrare, și o să am pârtie liberă. Auzi, „nu fă prostii”… și ce dracu’ aș putea să fac? Fiecare mișcare e fain ticluită…

Într-adevăr, imediat ce se aude țârâitul soneriei din casă, mai exact primul „d” din „drinn”, începe un uragan de lătrături demente, de parcă ar fi cel puțin două sute de câini. De fapt, sunt numai trei, îi văd din spatele gardului de fier acoperit de iederă care înconjoară grădina: trei boturi turtite și negre, care sar afară din casă, printr-o fereastră căscată de la parter, și se năpustesc ca din praștie pe după colțul vilei, înspre locul unde stau eu, lăsând pe iarbă dâre de bale albe și scârboase. Îi dau bice să mă cațăr pe gard, punând piciorul pe un nod de iederă care cedează exact când sunt cu un țurloi într-o parte și cu unul în cealaltă, deasupra țepelor din grilaj, și o pățesc ca Bertaccini Ivo, care, când eram infante și mergeam la manglit cireșe, a rămas spânzurat de turul pantalonilor. Drace, și eu pățesc la fel ca și el: cad, cu un zgomot de stofă ruptă, care îmi provoacă o durere aproape fizică, și aș vrea să înjur, dar nu pot, pentru că imediat ce ating pământul și ridic capul, un singur gând îmi fulgeră prin sinapse, făcându-mi să-mi zboare din minte orice altceva:

— La dracu’, potăile!

Javrele se întorc, așa de repede că parcă au aripi, fără să atingă pământul, cu fălcile căscate cât șura, și ochi albi, de criminali. Nu stau să le admir prea mult ochii. Și nici nu stau să-i evaluez prea mult, ci mă târăsc în patru labe spre fereastră, mă prind de pervaz, mă basculez înăuntru și cad pe o măsuță, aterizând cu fața pe ceva moale, evitând să-mi fac praf pe podea fosele nazale. Mă întorc, iar pe pervaz deja e unul dintre nenorociții ăia, turbat, Schwarzenegger al potăilor, la dracu’, jumate înăuntru, jumate în afară, care se zbate, încercând să penetreze în casă cu tot hoitul. Mă ridic în genunchi și îi trag o scatoalcă pe cinste. El închide botul, se uită la mine prostit, apoi cade îndărăt, întocmai ca un gagiu. Închid fereastra în timp ce o

a doua huidumă deja lovește cu botul în geam, mă ridic în picioare, mă prind că în cameră e un miros ciudat, dulceag, privesc în jos și scot cel mai cumplit urlet din viața mea.

Pe podea, în fața mea, se află un nene plin de sânge. Nu mai are muian, cu excepția unei urechi care se mai ține de o zdreanță de piele, și un ochi rotund, alb, complet descoperit, care mă țintuiește. Cad înapoi, lângă fereastră, dar zgomotul pe care-l fac câinii afară mă aruncă din nou în față. În aceste condiții, îmi pierd controlul, scot fierul și trag o dată în gol.

Bubuitura din cameră are straniul efect de a mă calma și, aparent, are efect și asupra dulăilor, care încetează să mai adulmece aerul, câteva secunde, rămânând cu boturile întredeschise. Îi văd cum o taie ca din pușcă și dispar după colțul viloiului, în timp ce aud o avalanșă de lovituri înnebunite care par a veni dinspre ușă. Fac legătura între cele două fenomene și mă reped afară din cameră, pe holul de la intrare, reușind să-i deschid Nikitei cu o clipă înainte să fie compostată de câini. Parcă a văzut o stafie, că dă întruna cu pumnii în mine, de parcă ar bate în continuare la ușă, până reușesc să o cuprind cu brațele, oprindu-i mișcările.

— Iisuse, Coliandro!, strigă isterică. Ce dracu' faci? Mi-am închipuit că ai intrat când am văzut cum o zbughesc câinii în cealaltă parte și că ți-era calea deschisă, și din cauza tâmpeniilor tale era să fiu mâncată de vie, Cristoase… Da' a ce miroase? Parcă ar fi dulceață.

— E contabilul Maltoni, răspund, încercând să nu mă gândesc la cum arată, pentru că deja simt cum mi se moaie papainoagele și-mi vine să dau la boboci. Să fiu trăsnit pe loc dacă masacrul ăla n-a fost opera celor trei nemernici cu bale la gură.

— Mort?, întreabă ea.

— Mai mult chiar… nu, nu intra…, sar eu s-o opresc, are toată moaca… vreau să zic, nu mai are moacă.

Na, c-am zis-o și mi se face rău. Mă târăsc până la perete, mă reazăm cu fruntea de el și sunt gata să-mi golesc mațele, când aud un zgomot neașteptat în camera din care tocmai am plecat.

Geamuri sparte. Geamurile sparte de la o fereastră. Geamurile sparte de la o fereastră înfundată cu trei animale turbate.

Țipătul Nikitei îmi face părul măciucă, în timp ce din reflex, ridic mâna cu pistolul și aproape fără să mai ochesc, slobozesc o rafală de treișpe 9x19, tot ce am în încărcător, fără glonțul pe care l-am ejectat mai devreme.

Când trăgaciul se înțepenește, în cameră e un abur albăstrui și un miros

puternic de praf de pușcă, care l-ar dovedi și pe un muncitor dintr-o fabrică de artificii.

În pragul ușii, între ușorii care par mitraliați de o antiaeriană grea, sunt trei câini morți. Deși asurzit de detunăturile din cameră, aud un zgomot ușor, venit parcă de departe.

E Nikita, care urlă ca apucata, din toți rărunchii.

Carabinieri, Biroul Operațiuni Speciale.

SUBIECT: *interceptarea nr. 45 din data de 19.04.94 a unei convorbiri din incinta locuinței lui Literno Salvatore, zis și Totò U'Tizzune* (*mai bine detaliat în acte*)

Autorizație din partea procurorului adjunct Malerba (*Direcția Districtuală Antimafie*)

Literno Salvatore: Nu am de gând să negociez cu sălbaticii ăia… da' cine dracu' se cred, eh? De când lumea și pământul au existat reguli în privințele astea… Ce dracu' suntem aici? Câini? Lupi? Deschide televizorul, sunt știrile… (INTERCEPTARE ÎNTRERUPTĂ DIN CAUZA PERTURBĂRII PROVOCATE DE TELEVIZOR).

Voce necunoscută (CONFORM EXPERTIZEI: INFLEXIUNI CATANEZE): Eu aș zice mai curând hiene… ăia de-acolo n-au înțeles că aici nu se fac anumite lucruri…

Literno Salvatore: Ăia de-acolo n-au înțeles că ăsta nu e teritoriul lor sub nici o formă! Și pe urmă, magazinele și autogrill-urile au fost mereu ale noastre… Fir-ar al dracului să fie! Giaccalone îmi era ca un fiu. Fir-ar a dra… (INCOMPREHENSIBIL DIN CAUZA INTERFERENȚELOR TELEVIZORULUI. CONFORM EXPERTIZEI: EXPRESII LICENȚIOASE CATANEZE)… dar e vina noastră și a lui don Masino că i-am lăsat să crească atâta!

Voce necunoscută: Să crească, să crească… tocmai aici e necazul! Totò, au rămas niște copii care se joacă, nu au crescut niciodată!

Literno Salvatore: De-aia nici nu mă interesează! Îi vreau morții Hai că începe telejurnalul, dă televizorul mai tare…

(INTERCEPTARE ÎNTRERUPTĂ)

5

— Tot nu pot să cred că am făcut așa ceva…

— Ce, că ai curățat trei câini?

— Nu! Cui i se rupe de trei potăi, vroiau să mă halească, ce naiba… Ziceam de faptul că am venit fără un echipaj după mine! Aici am încoțopenit-o și… drace, nici nu vreau să mă mai gândesc.

Dau din cap. Mâinile încă îmi mai tremură. Sunt parcat pe un fotoliu tembel, de nuiele, lăsat complet pe spate, cu o pernă rotundă sub capul care mă sâcâie crunt. Mă înec de fiecare dată când încerc să beau din whisky-ul pe care Nikita mi l-a turnat într-un pahar înalt. Bea și ea whisky, cocoțată pe un divan jos, cu fusele strânse sub ea.

Dacă n-ar fi fost în stare de șoc și dacă n-aș fi știut că ar fi tulit-o urgent pe motocicletă, aș fi sunat la 113 și aș fi rămas să aștept, așa cum cere procedura. Dar nu vroiam s-o mai pierd încă o dată. Așa că am ajuns aici, pe o stradă aproape invizibilă care dă în Via Saragozza, într-o mansardă cu două camere care seamănă cu prăvălia unui chinez. Se simte miros de piele, de tămâie și de piper, iar în jur e plin de drăcii orientale, un mic templu roșu pe o masă pentru pitici, iar deasupra ușii niște clopoței de vânt care au zdrăngănit de când am intrat.

Nikita și-a scos bocancii, bandana de pe cap și și-a desfăcut părul, mai lung decât atunci când am cunoscut-o și care îi cade pe ascultător formând un soi de coif scurt. Acum pare foarte calmă, având pe buzele strânse același semn ca atunci când își pune în mișcare neuronii.

— E gigea aici, spun eu, chiar dacă nu cred asta. Nu știam că locuiești solo acum.

— Nu e a mea, zice ea cu gândul aiurea, e a lui Massimo.

— Massimo? Ah, da…, poponautul care nu poate să-l spună pe „r”.

Ea ridică ochii și mă privește o clipă.

— Poponaut? Habar n-ai ce vorbești… pe deasupra…

Cum adică „pe deasupra”? Mă încrunt, dar apoi dau din umeri și mai trag o dușcă de whisky. Ce mă doare pe mine, la urma urmei? – mă doare în pix, la dracu’.

— Și unde tre’ să fie acum acest Massimo?

— E plecat de câteva zile… s-a dus să ceară un ajutor.

— Tre’ să își ia licența sau ce?

— Nu înțelegi nimic… Massimo e budist, s-a dus să-i ceară un sfat unui prieten legat de o problemă care ne… care îl privește.

— Ah. Budist. Mdea…. Realizez că Nikita mă privește fix…

— Care-i baiul?, întreb.

— Trebuie să aflăm ai cui sunt banii, spune arătând plicul lăsat pe divan, lângă ea. Trebuie să aflăm cui îi aparțin banii și discheta, iar apoi…

— Nu, nu, stai o clipă păpușă… e mișto să te joci de-a polițiștii, da’ mai bine lasă treaba pe mâna experților…

Ridică o sprânceană în timp ce sirotează și se chiombește la mine pe deasupra paharului. Simt un arici în stomac, în primul rând pen’ că atunci când face asta e extrem de simpatică, în al doilea rând pen’ că știu deja că vrea să mă ia la mișto.

— Bine, zice, să lăsăm treaba pe mâna polițiștilor adevărați…

Nu reacționez defel, mă fac la față ca un rac opărit și îmi curge pe de lături un strop de whisky, însă nu răspund.

— Să-ți zic eu ce facem acum: mergem la Infracțiuni financiare cu biștarii, discheta și caseta și le zicem despre contabilul care a fost halit de proprii lui câini… Drace, Nikita, m-ai făcut azi să calc pe bec de cel puțin zece ori, pornind de la păstrarea tăcerii despre descoperirea unui leș, până la…

E ceva ce nu se leagă în toată povestea asta. De fapt, sunt mai multe chestii. Mirosul de dulceață din viloi îl știam mai de demult, așa de bine că tre’ să mai iau o gură de zeamă, ca nu cumva să deversez. Anul trecut, un flăcău și-a zburat papanașul și a rămas închis în hogeag zece zile, fără să prindă nimeni de veste. Era același miros dulceag care te ia de cap și care pe mine m-a făcut să cad ca un bolovan de îndată ce i-am pus piciorul în coșmelie. Mi-am și ciobit un dinte de marginea unei mese, în cădere, da’ măcar cu rahatu’ ăsta am palpat și eu o despăgubire. Oricum, Maltoni începuse să pută înainte să ajungă Codiță, care printre altele a reușit să nu fie mursecat de javre. Ce mizerie…

Nikita și-a strecurat un deget într-un ochi al ciorapului, deasupra călcâiului, și îl rotește acolo, în timp ce mă privește serioasă. Pare că pricepe ce-mi trece prin scăfârlie, pentru că dă din cap cu hotărâre.

— Ia ascultă, inspectore Callaghan… mi se fâlfâie de ce se află în spatele calimerei ăsteia. Știu numai că nu-mi cade bine la stomac, că mi-e frică și că nu pot avea încredere în nimeni. Vreau numai să dau înapoi banii,

și dacă aș fi știut cui anume, aș fi făcut-o deja… dar singura adresă reală pe care o am e aceea a unui contabil mort. Dacă știam, i-i dădeam tipului cu codiță, dar semăna cu Zanardi și m-a luat tremuriciul…

— Zanardi? Cine dracu' mai e și Zanardi? Îl ai în fișier?

— Nu… Zanardi e un personaj al lui Pazienza…

Ridic o sprânceană și ea înțelege imediat ce vreau să întreb. Încep să cred că micuța e telepată.

— Pazienza e un tip care face reviste de benzi desenate… ca Manara, Catacchio, Hugo Pratt… habar n-ai despre cine vorbesc, nu?

Nu mai zic nimic. Mă doare-n cot de revistele de benzi desenate. Singurele pe care le-am citit au fost unele porno pe care le șuteam de la Nencioni, când eram în armată la Ventimiglia. Beau și ultimele picături de whisky din pahar, apoi îl întind spre Nikita.

— Nu te pilești?

— Ce vorbești, fetițo… Descântam licoarea asta când tu încă mai sugeai lăptic de la țâța mămicii.

— Atunci ia-ți singur.

Mă ridic cu un salt de pe nenorocirea aia de scaun, pompez în pahar până la jumătate și îl gâlgâi pe gât, mai mult ca să-i arăt cine-i masculul aici. Apoi mă întorc spre fereastra din spatele meu, ca să nu vadă că mi-au dat lacrimile.

— Deci, ori rămâi cu mine aici și mă ajuți să aflu ai cui sunt biștarii, continuă ea, ori, dacă nu te crezi în stare, te cari ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și nu mai vorbești cu nimeni despre ce-ai văzut. Te rog doar atât… dacă ții la mine, dacă îmi vrei binele… nu mă băga în bucluc.

Îi întorc spatele, sprijinit cu mâna de geamul ferestrei și nu o văd, dar o aud cum dă apă la șoareci. Mă întorc și zăresc că are colțurile gurii lăsate în jos, și buza de jos în afară, iar pe obraji îi curg lacrimi, ca unei puștoaice. Aș vrea să-i zic: – Ce dracu' faci? – dar încă mă resimt după dușca de whisky, așa că nu pot să scot la rândul meu mai mult decât un sughiț răgușit, care, combinat cu lacrimile de adineauri, o face pe Nikita să creadă că bocesc și eu. Așa că sare de pe divan și se grăbește să mă îmbrățișeze așa de strâns că aproape îmi ia aerul, făcându-mă să mă bâțâi pe picioare, în timp ce își proptește fața de un umăr al meu.

— Ușurel, fetițo…, șoptesc cu o frântură de voce, pentru că, într-adevăr, nu mai pot, – ușurel… mandea e aici. N-o să las să ți se întâmple nimic.

Pe dracu’.

«Sabato Sera – săptămânal al districtului imolez»
SPĂLĂTORIE CU FISE
(*reportaj de Carlo Lucarelli la pag. 21-22*)

Că Mafia nu mai deține monopolul în Sud, e evident, de acum, pentru toată lumea. Că în Nord sunt rădăcini ale crimei organizate e de asemenea evident: de la Modena la Cattolica găsești practic de toate: Mafie, Camorra, `Ndrangheta, Sacra Corona Unita și noile bande independente din Rimini și Bologna. Droguri, arme, dar mai ales spălare de bani: pizzerii cărora le merge bine chiar și cu un singur client pe săptămână, magazinele de pantofi și haine care nu vând nimic dar câștigă, băncile datornice și cu o Elveție națională ca San Marino în apropiere, Emilia Romagna seamănă tot mai mult cu o „spălătorie cu fise", unde se spală, în mod paradoxal, chiar „fisele". […]

6

Scot caraba pe geam și îi fac semn că „nu”, cu arătătorul, dar el se apropie oricum. M-am oprit la semafor mai în spate, cu un spațiu de vreo două mașini între a mea și cea din față. M-am poziționat așa ca să nu vină vreun spălător de geamuri să mă calce pe bombeuri, dar al dracului, apare cu laveta într-o clipă și aleargă cu buretele în mână. Trebuie să fie albanez, sau un slav, tuciuriu, cu lațe lungi, cu pantalonii rupți, un tricou Adidas pătat de săpun și mutra specifică lor.

— Nu! Nu!, repet, ridicând tonul. Nu!

El îmi trântește buretele pe parbriz, așa că apăs pe claxon și pornesc ștergătoarele. Tipul face un salt înapoi și-și trage laba repede, apoi ridică un deget negru, și probabil că mă trimite la origini, cel puțin așa cred.

— Orașul ăsta devine tot mai de rahat…, mârâi eu printre dinți. Nikita e ghemuită lângă portieră, în dreapta mea. Suntem în drum spre San Lazzaro, spre un loc pe care-l știe ea, ca să-l căutăm pe un individ pe care-l cunoaște. Chiar dacă îmi fac nervi, o ajut, în încercarea de a pricepe ceva din ce se întâmplă. Când am întrebat-o unde dracu’, mergem, când cobora în goană scările, mi-a răspuns: „Să căutăm un cyberkiller”. Un Cyber ce? Și ea din nou: Un cyberkiller, și era deja afară, sub portic.

— Nu e chiar așa de rahat, zice ea, după ceva timp, iar eu mă chinui să pricep la ce se referă. Orașul ăsta e foarte frumos.

Zâmbesc și dau din cap, claxonându-l pe tipul din față imediat ce apare verdele.

— Sigur, sigur… e extraordinar. Să dai o raită prin fața gării, noaptea, să vezi ce arătoși sunt dealerii tunisieni, că doar e zona lor… Hai, mergi pe la Pilastro după ora zece, și apoi spune-mi dacă ajungi întreagă acasă.

— Pe naiba… Am fost la Pilastro și n-am pățit nimic. Ești unul dintre paranoicii ăia care susțin că acum treizeci de ani Bologna era un cu totul alt oraș… ești un nostalgic…

— De unde dracu’ să știu cum era Bologna acum 30 de ani? Am numai 27 și o văd cum e acum. Eu mă plimb noaptea…

— Și eu… și mă distrez. Bologna e frumoasă noaptea.

— Du-te și ți-o trage…, mai claxonez încă o dată, pen’ că tipul din față încetinește brusc, tocmai când mă pregăteam să-l depășesc, și îl tamponez

ușor. Încerc să mă strecor pe banda de urgență, dar vine un tramvai și frânez, ceea ce o face pe Nikita să sară de pe scaun.

— Da, sigur…, zic eu, acum tu ești nostalgică. Bologna cârciumilor…

— Cui naiba îi pasă de cârciumi…

— Bologna e de rahat, ascultă-mă pe mine… travestiți! din Fiera, târfele de pe bulevarde, nigeriene, austriece, albaneze…. Și cetățenii ăștia nenorociți care mai întâi se enervează că au ca vecini brazilieni scandalagii, și după aia, când se duc să spargă capete, se înfurie că nu sunt lăsați în pace să meargă la curve. Bologna e un oraș ipocrit.

— Deh, asta așa e…, murmură Nikita, așa a fost mereu. E un oraș elitist care îi ademenește pe toți, dar care, de fapt, nu vrea pe nimeni, nici pe studenți…

— Nu, stai… mie mi se pare prea tolerantă chiar…

Boul din față încetinește iar și pornește luminile de avarie. Îmi iau la palme claxonul.

— Uite, vezi…, zice Nikita, arătându-mi-l, tolerantă pe dracu'. Să nu-mi spui că aici e solidaritate. Că aici nu-i de-ajuns decât să ceri și găsești repede o casă la un preț decent… Știi cât costă un pat într-o cameră de patru persoane? Ca să ai o casă trebuie să o cucerești…

— Nu-i adevărat… încă există multă solidaritate. Benoclează-te la câți marocani sunt în jur…

Gușterul din față iese din mașină, bagă un braț pe geamul deschis și începe să împingă. Îmi face semn să cobor să-l ajut. Mă urc pe trotuar, arătându-le celor din spate că pot să mi-o ia înainte. Să-l ajute ei, la dracu'.

— De ce nu o tirezi dacă nu-ți place orașul ăsta?, o întreb pe Nikita, oprind motorul.

— Cine zice că nu-mi place? Tu ziceai că e de tot rahatul…

Așa e. Nikita zâmbește obraznic. Se lipește cu spatele de portieră și își pune zgaibaracele pe bord. Și le ia de-acolo imediat ce-o privesc urât, însă numai după o fracțiune de secundă, ca să-mi dea de înțeles că face asta din proprie inițiativă, afurisita.

— Știi ce ești?, mă întreabă.

Dacă zice că sunt un dobitoc, jur c-o altoiesc.

— Ce sunt?, zic eu imediat, pregătindu-mă.

— Ești un fascist!

— Du-te-ncolo!

— Nu, nu, ești un mare fascist!

— Ce dracu’ tot zici acolo? Tatăl meu era în PCI din anii ’60, am avut și belele ca să ajung în poliție. Iar eu, puștoaico, eu… Tu nici nu erai născută când o ajutam pe mama la pregătit tortellini pentru festivalurile de la *Unità.*

Nikita mă privește, face o grimasă ciudată, apoi își ține buzele, închide ochii și râde. Un râs strident, lung, care se termină cu un sughiț, și care o face să lăcrimeze.

— O, Doamne…, oftează, ieri erai aproape un terorist, serios… Râde din nou, răgușit, iar eu strâng din dinți, pufnind pe nas, scos din papuci la culme.

— Ai terminat?, îi zic eu amenințător. Nu îmi place când mi se râde în nas. Nikita suspină, apoi iar îi vine să râdă, însă se oprește imediat. Mă privește, întinde o mână și mă atinge cu vârfurile degetelor, gâdilându-mă groaznic.

— Uneori ești tare drăguț, zice ea.

— Du-te la dracu’, zic eu. Pornesc motorul, chiar dacă mașina tâmpitului e tot la semafor și scoate gaze, acoperindu-i cu un fum negru pe cei patru nefericiți care l-au ajutat s-o împingă. Însă nu mă mișc, pun mâinile pe volan și mă uit fix la parbriz, scos din minți. Până la proba contrarie eu sunt polițistul, iar ea numai o fetișcană care se crede inspectorul Derrick. Nu mă mișc până nu aflu care-i pontul.

— OK, zice Nikita, îți explic. Ce mai avem în afară de un contabil mort, care închide definitiv pista cu destinatarul? Un expeditor cu nume fals… deci e închisă și pista asta. Și o dischetă protejată… ei bine, acum mergem la cineva care poate să citească porcăria asta.

— Uiți de casetă.

— Nu uit caseta… dar în afară de faptul că e pe jumătate ștearsă, ne spune numai că există careva care se distrează înregistrând convorbirile despre Peppino di Capri și ale stației de la poliție… ai putea să-mi spui de ce?

Nu, n-aș putea. Calc pe accelerație și mașina pornește.

Politia poştală – Departamentul bolognez

Prin prezenta se aduce la cunoștință găsirea, în urma percheziției, a unui aparat ilegal de ascultat de înaltă frecvență „scanner” la reședința lui Balducci Walter, 19 ani, domiciliat în cartierul Barca. Balducci, prins cu setările ilegale ale aparatului, menite să intercepteze frecvența poliției, este cunoscut acestui birou pentru numeroase interceptări de conversații private prin intermediul radio Sip sau a telefoanelor mobile.

Prezenta a fost adusă și la cunoștința autorității Antimafie întrucât Balducci are legături de rudenie îndepărtate cu Onofrio Germano, zis O.G., presupus reprezentant al crimei organizate. Balducci Walter, deja în atenția Prefecturii pentru consumul de stupefiante, este cunoscut în cartier sub porecla de Psycho. […]

7

Blocul e uriaș, scund și lung, o cazarmă albă cu ferestre verzi și patru rânduri de sonerii în jurul interfonului. Printre altele mai e și întuneric și nu se pot citi numele de pe plăcuțe.

— Cum îl cheamă pe tipul pe care îl căutăm?, întreb eu, chiombându-mă la sonerii. Cre' că locuiește jumate din Bologna aici… îți dai seama ce rahat ar fi să trebuiască să le verificăm pe toate.

— Ivan, zice Nikita.

— Ivan și mai cum?

— Nu știu.

— La dracu', Nikita! Și cum îl găsim? Tre' să fie o sută de mii de persoane înăuntru!

Ea nu mă ascultă deloc. Apasă pe un rând întreg de sonerii și așteaptă până când cineva deschide zăvorul ascuns. Intră, iar eu o urmez, cuminte ca un cățeluș. Se apropie de o ușă cu o fereastră la o jumătate de metru de la pământ, apărată cu un grilaj de fier. Strecurat în ochiurile înguste se află un creion. Nikita îl ia de vârf și ciocăne în geam – toc, toc, toc. Fereastra se deschide și pot vedea moaca uimită a unui individ.

— Cine e? A, tu ești… vino.

Intrăm pe ușa cu geam din fața unei scări. Urc, dar după câteva trepte îmi dau seama că Nikita nu mă urmează. A coborât, fără să-mi spună nimic, iar acum mă grăbesc după ea. Tipul de la grilaj ne așteaptă la capătul unui coridor strâmt, luminat de un neon galben. E un gagiu slab, înalt, poartă un tricou negru pe care scrie „cyberpunk". Ține deschisă o ușă de metal gri cu o perdea roșie în spate.

— Dacă o faci de rahat zicând că ești polițist te sugrum, îmi ciripește Nikita, aplecând capul pe un umăr.

Intrăm într-o cămăruță cu tavanul atât de jos, încât trebuie să mă aplec când trec de ușă, pe care lunganul o închide în urma mea. Parcă ar fi o navetă spațială. Peste tot sunt aparate video, tastaturi și fire, cutii de dischete și calculatoare demontate, legate la altele tot dezmembrate. Dacă stau să mă uit mai bine, bârlogul nu e așa de mic cum mi s-a părut la început, pentru că efectiv e plin de mizerii, inclusiv două-trei postere cu monștri, o scrumieră albă în formă de cobră și un divan cu un tip pe el.

— E un prieten, zice Nikita arătându-mă, dar nu-i pasă nimănui. Tipul de pe divan, un individ cu bărbia teșită, un breton care îi cade drept pe frunte și o pereche de mustăți, îi întinde mâna Nikitei.

— Ciao, Simona.

— Ciao, Vopo.

O trage pe divan lângă el, iar eu, în picioare în mijlocul camerei, un pic încovoiat din pricina tavanului, mă simt nașpa și nu știu ce naiba să fac.

— Prietenul meu are o problemă, îi zice Nikita lui Cyberpunk, care se așază pe un taburet, în fața unei mese cu un video deschis pe ea. E reprezentantul unei firme și cineva a introdus un virus în fișierele cu date ale administrației.

Scoate discheta și i-o dă lui Cyberpunk, care o ia, se uită la ea și apoi mă privește pe mine.

— Ce fel de firmă? întreabă.

— De iaurt, zic eu, pentru că e prima chestie care îmi trece prin cap.

— Am înțeles, Cyberpunk mă privește. Eu îl privesc. Vopo ne privește.

— Plătim, se-nțelege, zice Nikita.

— Se-nțelege, răspunde Cyberpunk și se uită iar la mine. Dumnezeule mare… în curând o să urlu.

— Cât anume?, întreb, mai mult ca să mă aflu în vorbă.

— Cât anume ce?, face Cyberpunk. Doamne Iisuse Cristoase…

— Două sute de mii, zice Nikita. Eu deschid gura ca să protestez, dar lunganul mi-o ia înainte.

— Okay, zice repede, s-a marcat.

Se răsucește pe taburet și introduce discheta în terminal, apoi își pune degetele la treabă pe tastatură cu o viteză incredibilă. Ecranul se umple de litere și numere, împărțite în două coloane, iar Cyberpunk se apleacă în față, până atinge display-ul cu vârful nasului, lăsând în mijloc un punct aburit.

— Cyberninja, zice. E unul dintre cei mai răi și dăunători viruși în circulație. Știu cine l-a făcut.

— E bine… zic eu, atunci e ușor…

— Sanchi ușor… da’ stai liniștit, numai un cyberkiller poate scoate din pepeni alt cyberkiller, iar eu îmi fac meseria mai bine decât toți… Dacă descoperi cine ți-a făcut gluma asta și vrei să i-o întorci, pentru trei sute de bătrâne îți dau un virus și mai al dracu’. Oricum, fii atent… până acu’ două săptămâni nu exista leac pentru chestia asta, da’ acum am descoperit o șmecherie. Ia un scaun sub fund.

Mă supun și mă așez lângă Cyberpunk. Tipul de pe divan îi zice ceva Nikitei la ureche, iar ea râde. Îi aud șușotind, dar nu-i văd.

— Acum curăț programul de pe dischetă cu un antivirus, zice lunganul, vorbind ca un chirurg care operează. Uite aici… pare a fi totul în regulă, însă nu e, pentru că Cyberninja are o instrucțiune de rezervă care e mai târfă decât celelalte. Dacă încerci să deschizi, poți să-ți iei adio…

Nu văd care-i schepsisu'. Mă uit și aștept, ca un bou. Nici Vopo și nici Nikita nu par să asculte. Îi aud cum râd, apoi simt un miros ciudat, puternic, dulce-acru. Lunganul tastează o serie de numere, care apar pe ecran, și câteva cuvinte, așteaptă până se văd două coloane de litere care încep să alerge pe ecran și se întoarce pe taburet cu fața spre mine.

— Tre' să așteptăm un pic, zice și întinde o mână într-o parte. De pe divan, Vopo îi pasează un cilindru de hârtie pe care Cyberpunk îl termină de rulat și îl linge pe-o margine. Nikita se zgâiește la mine și zâmbește răutăcios. Doamne! Lunganul aprinde țigara, pompează un pic din ea, dă afară o gură de fum dens și îi dă țigara Nikitei, ținând-o cu vârful în sus.

— Întâi doamnele, îmi spune. Da, întâi doamnele… tinerețe de rahat. Dacă nu m-ar fi interesat ce e pe dischetă, i-aș fi pocnit de mult pe toți, inclusiv pe Nikita. De pe ecran dispar literele, iar Cyberpunk se rotește pe taburet, cu degetele gata pregătite.

— Uite, îmi explică, aproape am terminat…

Eu continui să fiu în ceață, dar mi se pare că suntem din nou ca la început. Mă prind că fac mișto de mine. Cyberpunk ia țigara și trage din ea cu un șuierat. Ține fumul în gură, înainte de a-l sufla. Eu mă gândesc cum ar fi dacă m-aș ridica, aș lua-o pe Nikita și i-aș da brânci de-aici, pen' că deja m-am săturat să frec țiparul, iar imediat ce îmi dă țigara i-o înmânez rapid lui Vopo, fără alte dichisuri. Dar Cyberpunk se întoarce repede la tastatură. Apasă două taste în același timp, iar monitorul se stinge și se luminează din nou.

— Bun… ăsta e momentul magic. Dacă a mers, intrăm în program, dacă nu, am pus-o, sare în aer tot și s-a dus la dracu'… își ține respirația și mi-o țin și eu, chiar dacă aș vrea să întreb „cum adică sare în aer tot"?. Din spate, Nikita râde, încet, dar eu tot o aud.

— Asta e!, urlă Cyberpunk, ridicând pumnul ca la stadion. Am reușit!

Pe monitor apare fereastra programului, fără valuri și fără melodie tâmpită. Cyberpunk ia țigara de la Vopo și trage cu sete, apoi mi-o dă mie. Luat de val, trag și eu un fum, care îmi cade ca un pietroi și mă face să

tușesc.

— Dă-mi password-ul, zice lunganul.

— Ce?

— Cheia, codul de acces… Fără asta e un coșmar să intri într-un asemenea program… E o parolă din trei cuvinte…

— Peppino di Capri, zice Nikita, iar eu rânjesc, dar lunganul încuviințează, serios.

— Într-adevăr… ce minune, copii… ia holbați-vă.

Drace, Peppino… cu ce dracu' se mâncă asta? Bine, o s-o întreb pe Nikita mai încolo… deocamdată privesc ecranul și văd un program de administrație, ca al meu, cu două partiții, numere de conturi și tot tacâmul. La prima vedere parcă ar fi un bilanț al activităților unor firme, două pizzerii și un butic de pantofi, dar e ceva ce n-are nici un chichirez.

— Oh, Bella Napoli… face lunganul, da' nu e asta pizzeria care a ars zilele trecute? Rahat, îți dădea treizeci la sută din investițiile inițiale… Ce dracu' pui în iaurturile alea? La sfârșit zice că ieși în pierdere. Brava, ai inventat profitul triplu…

Se prinde de privirea mea și ridică mâinile. Murmură: – La dracu', bineînțeles, – apoi se întoarce pe taburet, cu spatele la ecran, și trage din papiroasă cu un șuierat sonor. Eu, de fapt, nici nu m-am uitat la el, chiar dacă trebuie să fi avut o față ciudată. Numai o chestie poate să întoarcă trei sute la sută din investiție: cocaina. Și o singură activitate, după un câștig imens, te lasă în pierdere: spălarea banilor de pe cocaină. Și o singură organizație „reciclează" gologanii de pe cocaină. Mafia. La dracu'…

Îi arunc o privire Nikitei pen' că nu o mai aud râzând, dar ea se uită în altă parte. Vopo îi șoptește ceva la ureche și pare că nu mai știe de nimic. Dacă ar putea măcar să-și închipuie ce ascunde toată povestea asta, ar face o tevatură la care nici nu vreau să mă gândesc. Din fericire, are altceva pe cap.

— Ascultă, Ivan… cine a făcut Cyberninja ăla?

— I se zice Psycho… Stă în Bolognina. Îl cunoști pe Acido, pretenaru' lui Neuro? Ei bine, Psycho e creț' care stă mereu cu fra'-su…

— Anfe?

— Da, chiar el…

— Ia stai… La tine n-a venit nimeni să te roage să-l scapi de vreun virus, nu? Deci, dacă cineva l-a făcut, trebuie să fi fost Psycho, nu? Și Psycho ar fi putut să intre în dischetă fără parolă?

— Nu, n-ar fi reușit. Fie o știa, fie a aflat-o cumva, poate a auzit-o de la unu'… Lunganul dă din umeri. Ieși la interval cu cele două sute de bătrâne, îmi zice, de parcă am juca poker. Eu bag mâna în buzunar și cotrobăi ceva timp până găsesc portofelul. Nikita îi zâmbește lui Vopo, spunându-i: „Stai puțin cuminte", și se ridică, întrebând unde e toaleta. Eu zic: „Uite cele două sute de bătrâne", și-mi ușurez portofelul, în timp ce Nikita mi se sprijină pe genunchi cu o mână, înainte să iasă, și îmi șoptește: – „Fii cuminte", cu o răsuflare caldă care mă face să mă încrețesc ca o frunză moartă. Lunganul zice: „Mersi", iar eu: „Discheta, te rog", și, rahat!: discheta nu mai e. Nici Nikita nu mai e. Javra dracului!

Mă ridic brusc, răsturnând scaunul, imediat ce Cyberpunk sare de pe taburet. Vopo țâșnește și el de pe divan și se așază în fața ușii, unde perdeaua roșie tot mai flutură după trecerea Nikitei. Îmi dau seama de-abia acum cât e de zdravăn, un abdomen plat de sportiv și bicepșii care îi fac să plesnească mânecile scurte ale tricoului.

— Fără prostii, îi mârâi în față. Dacă nu, o să te lovești.

Vopo, al naibii, zâmbește. „Da ce", zice, „ai centura neagră la judo?"

Nu, nu am nici măcar centura albă… am abandonat cursul la a treia ședință pen' că mi-am luxat un umăr. Da' cui îi pasă? Am scuipătorul de gloanțe și i-l arăt descheind haina cu o mișcare care face stofa să geamă.

— Cristoase, are un tun!, geme Vopo, dându-se brusc la o parte. Cyberpunk se lipește de perete și îmi întinde bancnotele, da' dracu' mai e interesat de ele, îi dau bice pe hol, pe scări, și apoi afară, unde, cum era de așteptat, mai e doar un cățel care urinează pe o roată a mașinii. Rămân acolo ca un bou, fiind mult prea târziu să mai gonesc după Nikita, prea târziu ca să mai iau înapoi biștarii de la lunganul care cine știe unde a fugit, și prea târziu și ca să-i trag un șut în fund câinelui, care merge tacticos pe trotuar. Javra dracului! Mă refer la Nikita de data asta.

Garda financiară, Departamentul Investigații

SUBIECT: *interceptare realizată la distanță cu microfonul direcțional nr. 5 din data de 20.04.94 a convorbirii dintre Calandra Tommaso, zis don Masino* (*în acte mai bine detaliat*) *și Ventimiglia Anna Maria* (*în curs de investigație*)*; cei doi s-au întâlnit pe o bancă din Giardini Margherita.*

Autorizația procurorului adjunct Niguastro (*Direcția Districtuală Antimafie*)

Calandra Tommaso: în total, cam cât costă, până acum, toată afacerea asta?

Ventimiglia Anna Maria: între activitățile de spălare pe care le-am pierdut, cele care stau pe loc și cele care nu mai sunt sigure, avem cam douăzeci de miliarde blocate, care cu dobândă cu tot înseamnă…

Calandra Tommaso: Lasă, lasă… nu-mi spune. Îmi închipui și singur. Câte activități gestiona contabilul?

Ventimiglia Anna Maria: Maltoni? Să vedem… Mă uit în dosar și vă zic… Ah, îmi pare rău, îmi cad toate cele…

Calandra Tommaso: Stați, stați… le strâng eu…

Ventimiglia Anna Maria: Mulțumesc, don Masino, sunteți mereu un gentleman. Deci, nefericitul Maltoni avea…

Voce necunoscută: Ei, na? De când? Paolo știe? Rahat… Acum trebuie să facă și el analizele…

(INTERCEPTARE ÎNTRERUPTĂ DIN CAUZA TRECERII UNOR PERSOANE STRĂINE PRIN FAȚA MICROFONULUI. INTERCEPTARE RELUATĂ LA ÎNDEPĂRTAREA STRĂINILOR).

Calandra Tommaso: Și, în general, totul rămâne pe loc, cu dobânzile care vin și pleacă… Nu, am altă idee, spuneți-mi cât costă povestea asta…

Interferență radiofonică (cântă Jovanotti): *Affacciati alla finestra amore mio…*

Ventimiglia Anna Maria: …iliarde, cam pe-acolo. Doriți să-i depuneți în mai multe bănci?

(INTERCEPTARE RELUATĂ LA ÎNDEPĂRTAREA STRĂINULUI CU RADIOUL).

Ventimiglia Anna Maria: …iliarde, mai mult sau mai puțin. Îi doriți

scoși din capital?

Calandra Tommaso: Nu, nu… De-acum trebuie să schimbăm zona… să mutăm totul la Modena și adio Bologna… Închidem și provincia, Medicina, Castelul San Pietro… Dac-am reușit să aflăm ce naiba s-a întâmplat. Familiei din Barca, dintr-o dată, îi dispar două sute de milioane. Aceia, sălbatici cum sunt, îl omoară pe casier, pe bietul Maltoni, și îi lichidează și pe funcționarii băncii datornice, apoi descoperă că nu intră casierul în povestea asta și cred că a fost familia din Bolognina și așa începe războiul între Mazzarà din Barca și catanezii care controlează Piața ortofructicolă, cu fanaticul ăla de U'Tizzune care începe și el să împuște încoace și-ncolo și să dea foc la pizzerii. Măcar de-ar ști cine a luat cele două sute de milioane… ca să vă spun sincer, eu cred…

(INTERCEPTARE ÎNTRERUPTĂ DIN CAUZA DESCĂRCĂRII BATERIEI MICROFONULUI).

8

Cu cât îmi pun mai mult neuronii la treabă, cu atât nu mă prind ce naiba să fac. De vreo douăzeci de minute stau de planton pe coridorul de la Tribunal, nemișcat ca un custode, chiar dacă deja a trebuit să trimit la dracu' pe un marocan care și-o trage în venă, cu fața ciupită de vărsat și dinții stricați, și pe un hodorog, care veniseră să mă întrebe de nu știu ce birou. Boșorogul și-a ieșit din papuci așa de tare, că mi-a venit să-l pocnesc, așa că m-am pus pe urlat și i-am vârât sub trombon ausvaisul, și atunci el a scos un plaivaz și mi-a notat numele. „Și-acum ce faceți", i-am zis, „scrieți o scrisoare de protest la *Carlino*? De ce nu stați acasă să vă bucurați de pensie în loc să-i scoateți din șoșoni pe cei care lucrează?". „Pentru că până la pensie mai am cinci ani", zice el, „și pe urmă nu scriu la *Carlino,* dau telefon direct la Chestor: sunt colonel de carabinieri." Drace!

Zi de rahat. M-aș fi trezit cu coșmaruri în cap în dimineața asta, dacă aș fi reușit să pun geană pe geană măcar un pic azi-noapte.

Azi noapte… Despre Nikita, evident, nici o veste, la dracu'. Nici de la ai ei, nici de la poponautul care nu poate să-l spună pe „r", dar mă așteptam la asta. Tre' să fi înțeles că pe dischetă e ceva tare de tot și puicuța o fi făcut pe ea. Mă încearcă o durere când mă gândesc că e în cofă, o durere ca de la foame, însă ceva mai sus de stomac. Oricum, are dreptate să-i fie frică. Pun rămășag pe doamna cea sfântă care îmi este mamă că ăia sunt bani spălați. Și sunt la fel de hotărât să pun pariu și pe GT-ul meu, care abia a fost adus de la service, că, pe undeva, e implicată și crima organizată. Drace, Mafia… stau treaz până la patru gândindu-mă că poate fi șansa vieții mele, să reușesc să rezolv tărășenia, să mă mute de la depozit și să reintru în serviciul activ, în ciuda jigodiei de Chestor… și sunt așa de balonat că nu pot sta în pat și trebe' să mă duc la toaletă să mă ușurez. Dar, odată ajuns aici, deja mi-a scăzut moralul. Ce să fac, să mă duc la Chestor și să-i descânt că în timp ce mă aflam la o promenadă prin birourile de la Brigada mobilă, am luat la cunoștință de o infracțiune pe care nu am comunicat-o și, mai mult, am pus umărul pen'ca un martor să fugă, cu două sute de milioane (probe!), am scos din uz un calculator al administrației, și am intrat ilegal într-o casă unde am trimis pe lumea ailaltă trei javre… Mă ia cu răcori numai când mă gândesc și sunt așa de tensionat că, în timp ce mă

ușurez, elasticul chiloților, pe care îl țin cu degetul mare în jos, îmi scapă și îmi retează jetul, cum nu am mai pățit de când eram pici.

Mă întorc în pat amărât și înțepenit și mă gândesc la Nikita cea speriată, pitită într-un loc oarecare, și la prietenarul ei cu „r”-ul aiurit (cine dracu’ o fi și ăla!), și din nou la Nikita care naiba știe unde e și unde va fi, în timp ce încerc să adorm, apoi îmi vine în bibilică magistratul potrivit. Drace, Malerba, eroul de la Antimafie. Să mă duc direct la un magistrat cu sânge-n el și să-i narez totul… Încep să tremur atât de tare, încât am senzația că levitez. Dacă magistratul se enervează și mă trimite la Chestor, ăla mai întâi îmi ia scalpul și pe urmă mă îngroapă în Depozit pentru tot restul vieții. Dar nu la Administrație… într-o cameră frigorifică, împreună cu cele unsprezece mii cinci sute de păhărele cu iaurt cu afine. Dar cu Malerba n-are cum să fie așa, nu. Îmi revine în minte chipul pe care îl avea când mi-a strâns mâna la înmormântarea sărmanului meu tată, când eram un puști de 11 ani. Ce mi-o fi zis, nu mai țin minte, dar îi mai am în calculator chipul, drace. Ferm. Așa că îmi zic să se ducă la dracu’ toate cele, mâine merg la el, iar asta mă liniștește și încep să soilesc exact în momentul în care la radio începe buletinul de știri de la ora șapte.

Însă acum, când sunt pe coridorul tribunalului, mă învârt de colo-colo și nu știu ce să fac. O clipă mă gândesc s-o las baltă, să mă întorc la Depozit, unde până acum Gargiulo trebuie să fi repus în ordine arhiva administrației, și să uit tot… Numai o clipă, o clipă care durează douăzeci de minute. Dacă merg la magistrat, îmi zic, sunt două posibilități: ori mă crede și îmi încredințează cazul, ori nu mă crede și mă trimite să plimb ursul. Sau mă crede și îi încredințează altcuiva cazul, ceea ce ar fi mai cu schepsis. Sau nu mă crede și mă transformă în subiectul unei anchete disciplinare. Sau mă crede și… la naiba, sunt prea multe posibilități. Apoi mă gândesc la Malerba care plânge pe coperta lui *Carlino,* la moartea tatei, și la Nikita, mai dau încă o dată dracului toate cele și mă reped pe scări, urcând câte două trepte deodată.

Drace, încă din secretariat se vede că magistratul ăsta e un grangur. La biroul său stă o cucoană blondă, cu părul lung, ochelari rotunzi și o haină cenușie, fără nimic pe dedesubt, genul secretarelor sexy. O surprind în biroul magistratului, așezată pe locul lui, ceea ce îmi dă de înțeles că e familiară cu incinta șefului, nemernica. Deja mi-o închipui lucrând pe sub masă și îi zâmbesc, în timp ce ea își dă jos cracii și încearcă să se așeze mai de salon.

— Nu era nimeni în anticameră, îi zic, așa că am intrat. Stai blând, nu-i zic maestrului că te așezi pe locul lui când nu e în peisaj. Unde e? Se întoarce?

Ea își strânge un pic buzele, dar sunt cam subțiri pentru gustul meu, și mă fixează din spatele lentilelor rotunde. Are ochii verzi.

— Unde e cine?, întreabă.

— Maestrul.

— Și dumneavoastră cine sunteți?

— Inspectorul Coliandro, mârâi, pen' că începe să mă calce pe sistem cu talentele pe care și le dă. Poliția statală. Și dumneata cine ești?

— Stefania Longhi, de la Procuratură.

Rahat, un magistrat femelă… și cine ar fi crezut, când mai e și atât de frumoasă… Înghit în sec, m-apucă și bâțul, pen' că mă privește de parcă aș fi ceva mai mult decât un rahat de câine.

— Păi… să vedeți…, mă bâlbâi eu, cred că am greșit biroul… îl căutam pe maestrul Malerba, de la Direcția Districtuală Antimafie și probabil că…

— Acesta e biroul maestrului Malerba și probabil că m-ați confundat cu secretara lui…

— Nu, nu se poate, eu…, încep să măcăn, în timp ce îmi zic în gând „drace", însă ea continuă să se uite la mine ca la un gunoi, așa că mă blochez.

— Maestrul Malerba e plecat în interes de serviciu și se poate întoarce la fel de bine în după amiaza asta, sau peste o săptămână. Așa că îi țin eu locul. Îmi mai puteți spune încă o dată numele dvs.?

— Da, sigur… atunci revin altă dată…

Ea se încruntă, strângând și mai tare din buze.

— Coliandro, ați spus, Coliandro… Acum ceva timp a fost un proces al unui anume… Amadei? Amidei? Nu mai țin minte.

Îmi amintesc eu, Amidei. Un asistent de la Biroul de control al teritoriului care le ușura de bani pe prostituate, în timp ce era în patrulare. Într-o seară eram trei într-o mașină, Amidei, un tâmpit de agent care era la noi de mai puțin de o lună și eu, care ieșisem din tură, însă nu vroiam să mă tirez acasă, pen' că nu mi-era somn. Amidei s-a luat la harță cu o târfă pentru marafeți, tâmpitul l-a auzit și a ciripit.

— Ați făcut un raport cel puțin ciudat… contradictoriu, aș spune.

— Da… de fapt, nu… numai că dormeam când tâmpi… vreau să zic, când agentul l-a prins în flagrant.

Nu dau pe goarnă un coleg. Amidei era un dobitoc, însă nu-mi tom colegii. Și pe urmă ce s-a întâmplat? Amidei și-a pierdut postul, iar tâmpitul a fost transferat la pașapoarte cu o acoladă pe umăr. Iar târfa e încă la strung, în spatele gării.

— Înțeleg, zice, și mă are în vizor în continuare, simt asta, chiar dacă privirea mi-e ațintită sub birou. Trebuie să mă fi înroșit, pentru că simt că îmi ia foc fața. Ea înclină capul și se uită în continuare la mine, răsucindu-și părul în șuvițe cu un deget. Mai bine zis, nu înțeleg… și nu îmi place. Nu îmi place genul ăsta de polițist. Dar nu contează. Ați putea să-mi spuneți de ce îl căutați pe maestrul Malerba?

Nu, n-aș putea. Aș vrea să-i sparg mutra nenorocitei ăsteia și aș fi făcut-o deja, dacă n-ar fi fost muiere și, mai mult, magistrat. Însă nu îmi place să își amintească cineva de mine ca de unul care le ciordea banii prostituatelor, așa că mă sprijin cu lăboanțele de marginea biroului, cum făcea Clint Eastwood în *Inspectore Callaghan, cazul Scorpion e al tău* (bestial!) și, uitându-mă țintă în ochii ei verzi, îi decartez toată povestea, cu Psycho cu tot, Peppino di Capri și chinezoii care intonează namiorenghienchiò. Sar numai peste amănuntul cu virusul și calculatorul de la Depozit. Și ăla cu trimiterea javrelor la țintirim. Și răposatul din viloi… Ea nu schițează nici o mișcare.

— Cum o cheamă pe fată?, mă întreabă.

— Nikita. Adică, Stanzani Simona…

— Și unde e acum?

— Nu știu, însă cre' că…

— Și cum îl cheamă pe expeditorul pachetului?

— Habar n-am, dar mă gândesc că…

— Și unde ar fi trebuit să ajungă acest pachet?

— Cu exactitate n-aș ști să vă spun, însă…

— Ce altceva mai știți, domnule inspector, în afară de faptul că v-a scăpat printre degete o grămadă de bani?

— Știu că ar trebui să mă duc la Depozit să înregistrez bonurile de la patru cutii de Girella Triplo Gusto.

Ea încuviințează, mijește ochii, apoi se reazemă de spătarul scaunului și își pune din nou fusele pe birou, nenorocita, ca și cum n-aș mai fi în cadru.

— Uitați cum procedăm, spune, am să fac un raport și am să mă interesez dacă e adevărat tot ce mi-ați spus… Dacă mai apare și altceva pe lângă „nu știu"-rile dumneavoastră, i-l înmânez maestrului Malerba imediat

ce se întoarce. Deocamdată e mai bine să nu știe nimeni, nu credeți?

Sunt numai spume, așa că nici nu pot să-i privesc zgaibaracele. Chitesc un punct pe podea și încuviințez dând din cap.

— Bună ziua, inspectore, spune ea.

— Bună ziua, răspund.

Afară, pe coridor, mă opresc în fața ușii pe care tocmai am închis-o și îmi zic: „duceți-vă la dracu' cu toții", însă atât de tare că dau și din buze. La dracu' cu Nikita, cu putoarea de magistrat, cu dulăii morți, cu Peppino di Capri și restul. E a doua oară când îmi zic asta, dar de data asta sunt cât se poate de serios. Jur.

Dar nu pot să îmi pun planul în aplicare, pentru că se întâmplă două chestii care mă determină să schimb macazul.

Cetățean curios.

Interceptarea întâmplătoare a unei conversații la telefonul mobil între necunoscuți, realizată cu un scanner.

Nici o autorizație (*condamnabil prin lege*).

— O.G.? Cască bine urechile, am ceva să-ți povestesc… Nu-ți spune nimic numele de Psycho?

9

Prima chestie: sunt pe Strada Maggiore, într-o dugheană care închiriază casete video, și aștept ca vânzătoarea cu ochelari roșii să-i cedeze tura tipului cu freza roșcată. Am uitat că acum o săptămână am împrumutat o casetă cu Lorenzo Llamas (bestial!), iar dacă afurisita de vânzătoare controlează lista cu întârzieri din calculator, sunt bun de plată cu carul. Roșcatul, în schimb, nu verifică niciodată, așa că mă prefac că mă uit după ceva prin rafturile goale care acoperă pereții, în timp ce el pune ochii pe o blondină cu fustă mini rezemată de pupitru. Blonda i-a cerut un sfat în legătură cu un film și la cât de repede merge treaba și la cum se uită la țâțele ei, roșcatului o să îi trebuiască o lună s-o dumirească. Mă ascund în spatele unuia dintre cele două exponate din mijlocul camerei, pentru că nemernica de vânzătoare se uită la mine, cu mâinile pe calculator, și, pentru că a înclinat capul pe-o parte ca să mă vadă mai bine, mă reped în următoarea cameră, unde sunt filmele vechi și cele pentru cunoscători. *Cerul de deasupra Berlinului, Legenda sfântului bețivan, Festinul lui Babette, Un înger la masa mea, Goi la masă*… Da' numai de haleală vorbesc ăștia? *Un suflet împărțit în două,* rahat, trebuie să fie greu de digerat ăsta… *Nopți sălbatice,* sălbatice? Ei da…, a, nu, e despre SIDA, rahat, bat în lemn… *Marele pepene,* copii handicapați, drace…

Lângă mine e o altă cameră, mai mică, cu intrarea acoperită de o perdea cu franjuri roșii, cu o tăbliță pe care scrie „accesul minorilor sub 18 ani interzis". Văd niște țâțe imense printre fâșiile de plastic de la intrare și mă uit în jur, rușinat, nehotărât dacă să intru sau nu. Nu știu de ce, dar mă gândesc la Nikita, și, nu știu de ce, din nou mă moi când mă gândesc la ea…

Mă uit din nou la țoapa care în continuare își întinde gâtul peste calculatorul de la casă, îl privesc pe roșcatul care stă la parolă cu blondina, apoi mă prefac că mă concentrez asupra unei casete chiar la limita dintre cele două camere, după care, cu un mic salt ajung în camera cu filme porno. Drace… *Labbra bagnate in calore, Animal Anal I și II, Supersex hard core, La porno motociclista, Amori bestiali nel carcere femminile dei secondini sadici e perversi…* Nu că aș avea prea mare agăț la filmele astea… După alea pe care le-am văzut în armată cu Sturlese mi-am luat vreo trei, patru,

cinci, șase, șapte, nu-mi mai amintesc, însă mereu când vin aici îmi vâjâie capul și trebuie să bag o mână în buzunar ca să mă aranjez la bijuterii. Abia am făcut asta, fixând cu privirea pieptarul uriaș etalat de Mercedes Ambrus, când intră un tip cu mustăți, mic de statură, cu un palton negru. Iau o moacă de dur, dar îmi schimb rapid expresia, pen' că împreună cu el a intrat și o pipiță drăguță, înaltă, cu părul scurt, ceea ce mă pune în încurcătură. Apoi observ o chestie ciudată: pipița rămâne la intrare și se uită afară, în loc să se uite înăuntru, și în timp ce încep să cred că poate se sfiește, tipul cu mustățile se învârte prin fața mea, cotrobăind printre casete, apoi se întoarce brusc, trece pe lângă mine și dă să o ia din loc.

În ordinea numerelor de pe tricouri, simt mai întâi că nu mi-e bine. Pe urmă, că se rupe ceva în mine când scoate jungherul, o mișcare care mă face să sar în față un pas. După care, o căldură mare în burtă, o căldură care se întinde și urcă, iar în final îmi alunecă papainoagele. Cad în genunchi pe mochetă, iar șocul îmi face rău în tot trupul, de parcă mi-aș fi băgat degetele într-o priză. Mă sprijin cu o mână de casetele de pe peretele de lângă mine și casc gura, dar nu reușesc să strig. „Rahat", îmi zic, „drace", îmi vine să spun ceva, dar îmi simt gâtul uscat, așa că îmi strâng mai bine cămașa, fără să am curajul să mă uit la ce s-a întâmplat, iar apoi m-apucă o tuse care mă zdruncină din adâncul ființei. Cad în față trăgând după mine toate casetele și dau cu freza de pământ. Ultimul lucru pe care îl văd, înainte să leșin, e dosul unui poponar îmbrăcat în piele, care îmi mută deviația de sept. Mă gândesc la Simona și, din nou, cine știe de ce, mi se face rușine.

10

A doua chestie: mă arestează.

Sunt în pat, într-un spital, și mă căznesc să nu-mi privesc perfuzia, pen' că ideea de a avea un ac într-o venă îmi dă fiori. Am o gaură în burtă, acoperită cu un pansament care trage de maieu de fiecare dată când pompez aerul. Nu îmi mai e rău. Se pare că la salvarea mea au pus mâna doi polițiști de la finanțe care veniseră să controleze vânzările. Tipa de la intrarea în camera cu filme porno i-a văzut și i-a spus mustăciosului, care s-a speriat și a șters putina înainte să mă îmbrace în pardesiu de scânduri.

Procurorul adjunct Longhi, magistrata sexy, îmi narează toate astea în timp ce mă fixează din spatele lentilelor rotunde ale ochelarilor. E proptită pe un scaun lângă pat, oblic față de mine, iar lumina soarelui îi albește lentilele. E mai rece ca un ghețar, doamna suplinitor. Ar putea juca rolul unei naziste într-un film ovreiesc, dacă n-ar fi ciorapii negri care îi acoperă picioarele și marginea de dantelă, tot neagră, care abia-abia se vede de sub haina gri.

— Și așa, spune, v-au găsit pe podea în camera cu filme porno, cu o plagă de înjunghiere în abdomen adâncă de trei centimetri, hemoragie internă și risc de leziune la peritoneu, ulterior în afara oricărui pericol. Ați fost norocos, inspectore, în incinta aceea.

Și pune placa de mai multe ori, nenorocita. Aș vrea să dau din umeri, dar mi-e frică să nu mă doară burta. Ea cotrobăie prin poșetă și scoate un plic galben, închis, cu adresa mea pe el.

— Uitați, zice, punându-l pe pat, aproape pe rană, e pentru dumneavoastră.

— Ce e, întreb, un elogiu?

— Nu, o asigurare.

— Pentru filmele porno?

— Pentru crimă.

— Cum?

Aș vrea să mă ridic în capul oaselor, dar simt durere imediat ce încordez mușchii de la abdomen, așa că rămân la orizontală. Și nici nu vorbesc, deschid gura, dar nu pot scoate nici un sunet. Ea trage scaunul mai în față, se apleacă deasupra mea, cu mutra lângă a mea, ca și cum ar vrea să mă

pupe. Buzele îmi freamătă *pronto*, în timp ce îmi vorbește în șoaptă, privindu-mă în ochi.

— Am dat ordin să fiți arestat preventiv, inspectore. Veți rămâne în spital sub supravegherea carabinierilor, și imediat ce sunteți externat vă arestăm. Sunteți acuzat de omucidere, favorizare, tăinuire și asociere la delincvențe de ordin mafiot.

Ce mă-sa… Se trage înapoi, sprijinindu-se de spătarul scaunului și începe să își răsucească șuvițe cu un deget.

— Într-o zi între 18 și 20 aprilie… autopsia nu poate fi mai precisă, dar sper că veți fi dumneavoastră, inspectore… Într-una din acele zile ați intrat într-o locuință privată pe Via del Passero nr 21, unde ați tras 15 gloanțe cu pistolul din dotare, ucigând trei câini de pază și pe proprietarul imobilului, contabilul Maltoni Federico.

— Nu! De data asta reușesc să vorbesc, chiar să țip. Nu e adevărat! Contabilul a fost omorât de javrele lui!

Zâmbetul ei scurt îmi dă fiori.

— Mă îndoiesc că un rottweiler, oricât de bine dresat și selecționat ar fi, poate să tragă un glonț de 9x19 în bărbia stăpânului său, după ce i-a legat mâinile la spate. Ce ziceți?

Drace. Imposibil… de fapt, are dreptate, l-am văzut pe Maltoni fără față și m-am mulțumit cu asta. Era pe jumătate sub pat, iar brațele nu i le-am văzut… Dar eu ce naiba am de-a face cu astea?

— Au fost trase 15 gloanțe din pistolul dumneavoastră, inspectore. Balistica a examinat urmele lăsate pe pereți, nu e nici o îndoială…

— Da, recunosc, am împușcat câinii, dar…

— Am adunat proiectilele și le examinăm și pe acelea, fiți liniștit. Nu lăsăm nimic la voia întâmplării, inspectore.

Buzele mi se mișcă, însă nu scot nici un sunet. Nu mai știu ce să zic, chiar dacă aș avea ce. Tăinuire? Asociere la delincvențe de ordin mafiot? Eu? Cucoana s-a scrântit de tot?

Pacostea se apropie din nou. Își deschide un pic haina și aș putea să-i văd balcoanele aproape pe de-a-ntregul dar în momentul ăsta, zău dacă nu mi se fâlfâie!

— Vedeți că nu vă interoghez acum, șuieră, rece, nu vreau să infirmați mai târziu ceea ce spuneți acum, cu scuza că delirați sau că nu aveați avocatul alături. Vă informez numai că sunt cu ochii pe dumneavoastră și că vor fi doi carabinieri la ușă până când veți fi externat. Atunci vom trece la

cătușe.

Se ridică și își potrivește rochia pe picioare, cu un fâșâit de stofă și ciorapi, luându-și și poșeta.

— V-am mai zis deja, inspectore. Nu îmi place un anumit tip de polițist. Nu îmi place tipul de polițist care sunteți.

Întinde spre mine un deget subțire, drept ca o spadă, apoi iese, lăsându-mă singur.

Drace!

Drace! Nu cred că am reușit să mă gândesc la altceva de nici nu mai știu cât timp, poate ore întregi, cu ochii pironiți în tavanul alb, în lumina care devine tot mai slabă, auzind cum cad picăturile din perfuzie. „Drace", îmi mai zic încă o dată când aud pași pe coridor, foarte îndepărtați – tre' să mă fi pus într-o rezervă izolată. Sunt pași ciudați, însă, nu e tac-tac-ul pantofilor de carabinieri… mai curând e zgomotul pe care îl fac bocancii pe care îi toceam în armată. La dracu', așa de spaimă sunt că au pus soldați de pază? Îmi răsucesc capul într-o parte, pe pernă, pentru că aud cum se deschide ușa. Din poziția asta pot să văd podeaua, dâra de lumină care se tot lărgește și bocancii ăia afurisiți care intră. E Nikita.

— Tu ce cauți aici?, întreb.

— Nu, ce cauți tu…

Se apropie de pat și se așază pe marginea lui, iar eu zic: – Au, ai grijă, – pentru că un colț al cearșafului, prins sub ea, mă trage de rană. Nikita se apleacă deasupra mea și mă piaptănă cu degetele. Are degetele calde și, pentru o clipă, uit de toți și de toate.

— Am citit în ziar că te-au înjunghiat, spune ea, așa că am venit să văd cum te simți. Cum te simți?

— E un fleac, răspund cu o față zâmbitoare, e numai o zgârietură. Sunt obișnuit cu așa ceva. Unde dracu' ai fost?

— M-am ascuns. Și încă mai sunt ascunsă, stai liniștit. Am pus banii și celelalte într-un loc sigur, pe care nici nu ți-l poți închipui.

— Simona…

— Nu, ascultă… fac totul de una singură, e mai bine. Nu am reușit încă să dau de Psycho, parcă s-ar fi evaporat, dar o să vezi că până la urmă îl găsesc. Am venit numai ca să văd dacă mai trăiești, apoi mă fac strigoi din nou, dacă tot nu poți să vii cu mine.

Se apleacă mai mult, trăgându-mi cearșaful, de la care mi-e cald de mor, și își pune buzele pe fruntea mea. Și ele sunt fierbinți.

— Cum de ești în aripa cu boli infecțioase?, mă întreabă, ridicându-se de pe pat, te-au înjunghiat cu o siringă?

— Șmechero… Sunt aici pentru că sunt în custodia… Chiar, cum ai trecut de carabinierii din fața ușii?

— Care carabinieri?

Poate modul în care o spune sau zgomotul liftului, afară pe coridor, îmi amintește de un film… Un fior rece îmi trece prin tot corpul, ca un șoc electric, și am senzația că mi se fac măciucă și firele de pe rană.

— Adică… nu sunt carabinieri în fața ușii?

— Eu nu am văzut pe nimeni… Nu e nici țipenie. E șapte, nu se mai fac vizite, de asta am și venit acum. Care-i treaba cu carabinierii?

Cred că e din cauza moacei pe care o fac, pentru că se sperie și ea. Nu m-am gândit nici o clipă că Longhi a jucat la cacealma, sau că a uitat să-i mai trimită. Dacă „verii" nu sunt aici, sau nu mai sunt, tre' să existe un schepsis. Eu și Nikita ne privim în tăcere, e așa de liniște că auzim din nou picăturile din perfuzie cum cad și pașii de pe coridor. De n-ar fi carabinierii…

Nikita sare ca arsă și întredeschide ușa. Când o închide la loc e palidă și are ochii cât cepele.

— Zanardi!, spune. Vine încoace tipul cu părul strâns în coadă!

Drace! Mă basculez din pat fără să mă gândesc de două ori, pen' că mi-e prea teamă ca să mă mai doară ceva. Nu mă mai întreb cine dracu' e Codiță și de ce naiba vine încoace… îmi caut pistolul în dulap, dar, evident, scârba aia mi l-a luat și n-am decât tocul lui care spânzură pe un umeraș.

— S-o ștergem!, șoptește Nikita, din ușa băii, apoi, văzând că nu mă mișc, aleargă spre mine și mă prinde de haine. Mă trage de o bretea a maieului, aproape dezbrăcându-mă, și reușim să ne zăvorâm în toaletă cu o clipă înainte să se deschidă ușa de la rezervă. Stăm amândoi pe bazinul closetului, eu deasupra, iar Nikita dedesubt. Ne ținem respirația în metrul pătrat de pereți albi care miros a clor și dezinfectant. Dincolo de ușa de plastic subțire, care se închide ca la casele cu păpuși Barbie, nu se aude nimic. Apoi un șuierat, un foșnet de stofă în mișcare, scârțâitul ușii care se deschide… și clac- clac-ul unui pușcoci care se armează. Rahat! Încet-încet, mânerul de la ușa WC-ului coboară. Rahat mare cât casa. Întâi ușor, o dată, apoi, a doua oară, mai tare, apoi a treia și a patra oară cu o violență care zguduie toată ușa. Nikita mă împinge de pe genunchi, îmi aruncă țoalele la piept și se aburcă pe bazinul WC-ului. Deasupra e o ferestruică, destul de

mare încât să putem ieși pe ea, și o deschide, în timp ce eu privesc ușa de plastic de pe-acum deformată în jurul zăvorului în urma unor lovituri puternice care par a fi de picior.

— La naiba, haide!

Nikita a ieșit deja pe fereastră, iar eu o urmez. Ating cu burta marginea ferestrei, iar rana mă doare în așa hal că simt durerea până în vârful degetelor. Dar, în cele din urmă, ies și eu. Atârnat de pervaz ca o șopârlă, reușesc să-mi salvez umblătorii și pantalonii, dar pierd șosetele și cămașa, care planează ca un pescăruș, până aterizează în curtea de ciment, cinci etaje mai jos.

Nikita mă privește, având pe față o expresie care ar vrea să fie citită în sensul „Ei, și-acum?”, pen’ că nu suntem nici măcar pe o bordură, ci pe un pervaz lung și îngust, care ajunge de la fereastra closetului la camera mea, unde Codiță trage cu sete șuturi în ușa de plastic, cu cel puțin un pistol burdușit cu gloanțe în mână. De data asta am eu ideea de geniu. Vin lângă Nikita, în fața ferestrei de la rezervă, cu un pantof în mână, aștept să intre Codiță în closet, și sparg geamul. Sărim înăuntru amândoi exact când Codiță se apleacă peste pervaz și o zbughim pe coridor. Ura, ușa liftului e deschisă! Ne catapultăm înăuntru, lovindu-ne de oglindă, iar Nikita apasă pe butonul pentru parter. Liftul i se închide în față lui Codiță, pe care îl vedem o fracțiune de secundă printre uși. Îi văd un singur ochi înainte să coborâm, dar e de-ajuns ca să mi se face frică de acel ochi.

Nikita apasă pe butonul de urcare, iar eu fac un salt, fiind gata să cad, pen’ că tocmai îmi trag pantalonii și stau într-un singur picior. Apasă apoi pe butonul pentru parter, așteaptă câteva secunde, apoi îl reapasă pe cel pentru ultimul etaj. Degeaba, pentru că deși Codiță ar putea fi un pic zăpăcit de atâta sus-jos, la un moment dat tot o să se prindă unde mergem și o să facă un comitet de primire acolo. Nu-i așa. Nikita așteaptă să trecem prin fața ușii de la etajul trei, apoi oprește liftul și începe să tragă de ușile glisante. O ajut, reușim să le deschidem, deschidem și ușa de la trei și o luăm la goană la vale pe scări. Codiță e și el pe scări, îl auzim clar, însă a luat-o în sus, nemernicul.

Afară, în holul spitalului, mă uit în jur, fără să știu ce să fac. Văd luminile secției de poliție, dincolo de obloanele lăsate ale chioșcului de ziare, și o văd pe Nikita care a luat-o la sănătoasa în direcție opusă, înspre ieșire. Fac un pas într-o parte și apoi în cealaltă, după care o iau în urma Nikitei. Ies în parcare, unde o văd urcând într-un *Due cavalli*{2} albastru care

pornește cu un strănut. Sar înăuntru și eu, închid portiera cu un scârțâit, mă reazem de spătar, suspin, apoi îmi ating abdomenul cu o mână, simt că sunt plin de sânge și leșin.

Poliția statală, Biroul pentru Crimă organizată

SUBIECT: *interceptare telefonică nr. 235 din data de 22.04.94 vizându-i pe Mazzarà Michele* (*în acte mai bine generalizat*) *și pe Onofrio Germano* (*idem*).

Autorizația procurorului adjunct, maestrul Lanzano (*Direcția Districtuală Antimafie*)

Mazzarà Michele: Alo? Nu se aude nimic cu rahatul ăsta de telefon… Oggi', ești acolo?

Onofrio Germano: Da, da… nu urla așa că te-aud…

Mazzarà Michele: Cine mă-sa a făcut mizeria aia? Zi-mi numai care-i dobitocul!

Onofrio Germano: A fost numai vina contabilului, despre care se știa că e un incapabil, și care s-a apucat să dea codul pentru programul lui de contabilitate prin mobil. Printre multele scannere care l-au auzit a fost și al vărului meu Psycho, care a recunoscut vocea lui Maltoni și i-a intrat în calculator ca să îi copieze datele de contabilitate…

Mazzarà Michele: Nebunie! Curată nebunie!

Onofrio Germano: Da… dar știu cum se vindecă nebunia, Michè, stai liniștit… Deja e închis la balamuc. Oricum, micuțul Psycho și-a tras două sute de milioane ale noastre dintr-un cont de la banca Bella Napoli… Apoi, văzând în ce s-a băgat, a făcut pe el și a încercat să restituie banii prin cea mai tembelă metodă posibilă… cu un curier.

Mazzarà Michele: Nimic nu e prea tembel pentru cineva care e tâmpit… Oggi', nu mai aud nimic, vorbește mai tare…

Onofrio Germano: Am zis „acum"! Ce facem acum?

Mazzarà Michele: Ce dracu' să facem? Don Masino a cerut o întâlnire între părțile în cauză, ca să cadă de-acord, zice…

Onofrio Germano: Prostii. Eu zic să se meargă înainte… Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să se întâmple; parcă dobitocul ăla care se învârtea prin cartier nu ne era de ajuns… Și acum, dacă mai avem vreun sfânt în Rai care să ne ocrotească, îi bumbăcim zdravăn pe catanezi și punem mâna pe transporturile care vin la Piața de fructe cu TIR-urile care-și iau marfa din autogrill-urile de pe autostradă…

Mazzarà Michele: Da, bun… Și don Masino?

Onofrio Germano: Pe urmă ne gândim ce facem cu el și cu corleonezii…

Mazzarà Michele: Cum să nu… Să rezolvăm în primul rând cu dobitocul ăla de sticlete și să recuperăm banii de la puștoaica aia… Ah, ce dracu' are telefonul ăsta? Nu se aude nimic…

INTERCEPTARE ÎNTRERUPTĂ. DE TRANSMIS CÂT MAI REPEDE MAESTRULUI LANZANO, ACTUALMENTE ÎN CONCEDIU CU OCAZIA SĂRBĂTORILOR PASCALE.

11

Mă arde abdomenul. Mă simt lipicios și unsuros, ca și cum aș fi tras un soi.

— Cred că am tras pe dreapta…

— Nu ai dormit, ai leșinat.

Nikita conduce cu brațele întinse, privirea ațintită pe stradă și are o față concentrată.

— De… mi se pare normal, zic eu, cu o gaură în burtă.

— Nu e o gaură. M-am uitat mai devreme, când am oprit ca să te doftoricesc… Aveai dreptate, e un pic mai mult decât o zgârietură.

Zgârietură pe dracu', e o lovitură de șiș. Oricum, pun o mână sub maieu și simt un pansament peste rană. Evit să mă uit, pentru că deja simt cum mă ia cu amețeală numai când mă gândesc. Puterea sugestiei, simt însă că totuși am ieșit din corzi. Mă uit afară pe geam, trecem pe lângă luminile de pe Centură care încep să pâlpâie, pen' că e aproape seară.

— Unde mergem?, întreb.

— Acasă la Massimo.

Massimo? A, da, poponautul… poponaut pe dracu'.

— Ascultă, Simona… Nikita… pot să-ți pun o întrebare personală?

— Nu.

— Hei, ce naiba ai? Ai buba la cap?

— Buba la cap?, urlă ea ca să acopere uruitul motorului. Îți dai seama în ce situație suntem? Măcar un pic, dobitocule, îți dai seama?

Deodată îmi cade fisa. Ori din cauza somnului, ori din cauza rănii care nu mă mai doare, dar până atunci nu m-am gândit. Drace: am scăpat! Am scăpat de Codiță și de Longhi și acum sunt un evadat, rahat! Eu! Eu, care sunt un inspector la Poliția statală… eu, care am trăit până acum numai ca să intru în bucluc cu toxicomani, marocani, travestiți, târfe și iaurt cu afine… eu, mama naibii, sunt un evadat, EVADAT, Dumnezeule! Nu e posibil… nu e drept…

— Da' ai un tupeu…, gem eu.

— Termină, te rog…

Eu… nu mai știu ce să fac. Mă simt pierdut. Sunt de-a dreptul făcut varză. Sunt un copoi, ce naiba, eu urmăresc lumea, nu încerc să evadez.

— Da, chiar că am dat de dracu'…

— Termină, pentru numele lui Dumnezeu! Înseamnă că nu înțelegi absolut nimic! Te gândești numai la tine și nu-ți dai seama că suntem în rahat? Dacă au trimis pe careva să-ți ia gâtul, înseamnă că știu de bani, știu totul despre tine și despre mine! Și cum au aflat? Eu nu le-am zis nimic!

— Nici eu…, încep să zic, însă mă opresc brusc. Nu e adevărat că nu i-am ciripit nimănui. Târfa aia de Longhi. Îmi vine pur și simplu să îmi bag capul între umeri cu totul din cauza fiorilor pe care îi am. Nu e posibil, ce dracu', e magistrat, adjunct de procuror, chiar dacă e o muiere… Și atunci ce-i cu jungherul pe care mi l-am luat în burtă? A fost la scurt timp după ce am pariat cu ea… n-are cum dracu', trebuie să fi fost o scurgere de informații. Și carabinierii? „Verii" care trebuiau să mă supravegheze unde erau? Cine i-a atras altundeva? Mama naibii… sunt așa de zguduit că îi zic Nikitei totul, fără să-i dau preaviz.

Ea oprește mașina brusc, și trebuie să pun labele pe bord ca să nu mă dau cu țeasta de parbriz. Se întoarce cu fața spre mine, în timp ce mașina tot mai alunecă pe stradă, iar roțile blocate urlă, și ridică pumnul. Îmi acopăr abdomenul, pen' că mi se pare că din privire țintește rana, însă îi vine altă idee, și îmi trage una în mutră. Apoi se uită la mine, își schimonosește fața și se pune pe bocit, cu fruntea pe volan. Eu scuip puțină salivă îndoită cu sânge și îmi pipăi o gingie cu vârful limbii.

— Hai Simona… nu mi-ai făcut nimic…

— Du-te și te spânzură…, suspină ea, nu bocesc pentru tine, ci pentru mine… Dac-aș putea, ți-aș zbura creierii, la naiba! Le-ai zis tot! Și despre mine!

— Ce naiba Simona… era un magistrat! Tot nu pot să cred că…

— Bravo, nu crede! Întreabă-l pe Zanardi, când ne va găsi, cine i-a zis! Rahat, știam că fac o prostie venind la poliție! Prostul de Massimo, la naiba! Blestemată fie ziua în care l-am întâlnit! Privește în față, obrajii i se umflă de fiecare dată când respiră, ca la copii. Vreau să dau înapoi banii. Zi-mi cui trebuie să îi dau și i-i dau.

— Simona… Nikita… judecă un pic…

— Nu, dă din cap, cu ochii privind drept înainte, nu, nu judec. Sunt banii Mafiei și Mafiei i-i dau.

Întind o mână ca s-o mângâi pe spate și spun: Ascultă, Simona…, dar ea se repede de parcă ar vrea să mă ucidă.

— Nu mă atinge! Și spune-mi Nikita! Și spune-mi cui trebuie să-i dau

banii!

— De unde naiba să știu?!? Mafiei, Mafiei… ce dracu' crezi că face Mafia, că stă și te-așteaptă pe tine? Cum găsești un mafiot, dai un anunț în Bo, *A.A.A. caut mafiot*? Și apoi, ce mafiot? Corleonez? Catanez? Noile găști din Pilastro și Barca? Camorra? Eh?

Am zbierat și eu, îmi dau seama când îmi simt gâtul uscat. Și bine am făcut, pentru că Nikita mă privește tot urât, dar mai calmă.

— Tu să-mi zici. Ești polițist, nu?

Suspin, dând din umeri.

— Da, sigur… dar de un an și ceva m-au debarcat la Depozit. Și chiar dacă n-ar fi fost asta, nici înainte nu știam mare brânză despre crima organizată…

Nikita încuviințează, cu un zâmbet pe buze. Bagă într-a-ntâia și pornim din nou.

— Bine, zice, bafta mea caracteristică! Observ că ești cel mai puțin informat polițist din toată Chestura. Și dacă încerci acum să te informezi, te arestează. Bravo, Simona, felicitări…

Nu zic nimic, pen' că are dreptate. Stau potolit, lipit de scaun și spun numai:

— Ai grijă la stop, pen' că mi se pare că a ajuns prea departe de frâne. Muieri la volan, Doamne ferește…

Cetățean curios

Interceptare întâmplătoare a unei conversații la telefonul mobil între necunoscuți

Autorizație nulă (*condamnabil prin lege*)

A: Știu numai ce mi-a zis polițaiul, nimic altceva… Fata are banii care s-au pierdut și o dischetă care ar trebui să fie cheia afacerii ăsteia. E treaba voastră să-i găsiți… Eu am făcut tot ce am putut ca să v-o fac mai ușoară, i-am luat și pe carabinieri din spital…

B: Iar eu îi găsisem, dar mi-au scăpat. Dă-mi din nou adresa.

A: E a doua oară, O.G., nu mă mai suna.

B: O să sun când am chef, cum faci și tu când vrei droguri.

A: Du-te dracu'… notează: Stanzani Simona, via Calvart 21, și Coliandro Marco, via Lanzarini 8. Fata are cazier pentru o poveste cu droguri, o tâmpenie, dar știm că are un *Due cavalli* albastru cu numărul BO 457832. Și că doarme des la un prieten, Rovagnati Massimo. Notează și asta: via XXI Aprile nr. 4. Suficient?

12

— Aici măcar suntem în siguranță și avem un acoperiș deasupra capului.

Nikita deschide portiera mașinii, apoi se uită la mine, pentru că am rămas nemișcat pe scaun. Pierzându-mi o parte din țoale la spital, port haina direct peste maieu, iar în picioare am pantofi fără șosete. Nu prea îmi dă mâna să ies pe stradă îmbrăcat ca un albanez. Nu că mi-ar păsa cine știe ce, dar ținând cont de mandatul de arestare pe numele subsemnatului, ar fi mai bine să nu ies în evidență. Pe urmă, pe stradă tot e ceva lume… În dreptul unui magazin sunt un grădinar, două femei care așteaptă tramvaiul și un ipochimen care citește ziarul, sprijinit de portbagajul unei Honda Civic, la douăzeci de metri mai în față de-a lungul trotuarului.

— Parchează puțin mai încolo, zic eu, e un loc mai ferit.

— Da, dar e strâmt și nu pot să fac bine manevrele. Hai că nu te vede nimeni…

Suspin și alunec pe celălalt scaun, dându-mă cu capul de plafon când vreau să evit ca schimbătorul de viteze să-mi intre în fund. O aud pe Nikita care vorbește printre dinți.

— Poate că ai dreptate… E o babă la etajul întâi la fereastră, și asta mereu își bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Nu suntem noi excepția care să confirme regula, așa că, în timp ce bag cheia în contact privesc prin trapa din plafon și văd o băbătie la o fereastră.

— Bună seara, Simona, ce mai faci?

— Bine, bine… bolborosește Nikita, din fericire fără s-o privească, pentru că altfel cred că ne-ar povesti toată noaptea cum o doare pe ea spatele. Răsucesc cheia și mașina tușește, tru tru tru… Durează până ce pornește motorul.

— Te așteaptă sus, zice bătrâna. Eu mai răsucesc încă o dată cheia, tru tru tru…, apoi mi se luminează veioza și mă opresc.

— Au întrebat unde stai și au urcat, o aud zicând, carabinierii… Ce ciudați mai sunt și ăștia în ziua de azi… Îmbrăcați civil, cu cercel, cu coadă…

Nikita s-a făcut bloc de gheață cu mâna pe portieră, iar eu cu mâna pe cheie. Singurul care se mișcă e nenea cu ziarul, care l-a lăsat jos și a băgat

mâna în haină… Din întâmplare? Nu, la naiba, are un încălzitor.

Tru, tru, vrooom… Pornesc motorul cu o smucitură din încheietura mâinii în urma căreia cheia se îndoaie, și apăs pe accelerație. Tipul încă se uită după Nikita, dar exact când ridică pistolul trecem pe lângă el, bușindu-l de Honda, ca și Clint Eastwood în *Pariu cu moartea* (bestial!). Nu am destul avânt, însă e suficient încât să-i dau cu botul *Due cavalli*-ului peste șontoroage. Gagiul răcnește de mama focului și se îndoaie pe portbagajul Hondei, în timp ce eu mai dau un cap de parbriz. Sar din mașină pe jumate amețit și o ridic pe Nikita, care, când am demarat, era agățată de portieră și s-a dat cu papainoagele-n sus.

— Haide, haide, strig, tre' s-o tăiem de-aici!

Due cavalli-ul e mort, și poate la fel și insul cu ziarul, care nu se mai mișcă. Nu stau prea mult pe gânduri, pentru că pe stradă a început toată lumea să țipe, grădinarul, femeile cu tramvaiul, baba de la geam. Honda, în schimb, are numai portbagajul puțin șifonat, iar lovitura i-a deschis portiera. O urc pe Nikita așa cum aș face cu un tip pe care l-am arestat și sui și eu. Dacă s-a deschis portiera, poate că sunt și cheile în contact, așa că scotocesc la bord… sunt pe dracu'.

— Rahat!

Nikita se prinde, îmi sare pe genunchi, îmi dă un cot în oușe și leagă niște fire de sub volan.

— Calc-o!

O calc, la naiba, și ne desprindem de trotuar taman când Codiță apare în goană în mijlocul străzii. Are un pistol în mână, nemernicul, și îl îndreaptă spre mașină. Trebuie să fie tâmpit să tragă așa, ziua în amiaza mare, în mijlocul Bolognei. Nu e tâmpit, e de-a dreptul dus cu pluta, pentru că sloboade o rafală care îmi ciuruie luneta. Simt un glonț cum îmi zgârie vârful urechii, cald și usturător, înainte să facă o gaură neagră în parbriz. O țin pe Nikita jos cu mâna, calc pe accelerație cât de tare pot și întorc la prima, ca să evit alte gloanțe ale ticălosului ăluia. Prima stradă e îngustă și are sens unic și trebuie să mă urc pe trotuar ca să nu mă fac praf de un BMW care vine din partea opusă. Rămân pe trotuar ca să evit un Volvo Station wagon și un Espace, motoare mari, drace… dar imediat ce trece un Apecar cobor pe carosabil și îl fac să intre într-o poartă. Ies de pe stradă, trec de-a curmezișul bulevardelor pe roșu și intru pe via Emilia, lăsând în urmă sunetele a cel puțin zece claxoane. La naiba, am condus ca Holer Togni la Motorshow.

Nikita geme și se zbate pe picioarele mele.

— Simona, rahat… te-a nimerit?

— Nu prostule, mă sugrumi!

Se ridică, masându-și bărbia.

— Acu’ chiar c-am intrat în budă, zice ea. Îmi vine să zic: „Da’ ce, înainte nu eram?”. Începe să se-ntunericească de-a binelea, iar eu, fie din cauza stresului, fie din cauza rănii, sunt varză. Mi-e greu și să-mi țin ochii deschiși.

— Unde mergem? întreabă Nikita.

— Drept înainte, zic eu, până ne vine vreo idee, iar ea nu comentează, cred că e la fel de zdrențe ca și mine. Trec pe lângă Cimitirul Polonez și încetinesc, pentru că e o patrulă de carabinieri pe partea mea, iar în clipa asta ar fi prea nasol să mă oprească. Șeful de patrulă mă ia în colimator, dar nu face nici o mișcare. Noroc că nu vede luneta care în oglinda retrovizoare pare că zâmbește ca o gură fără dinți căscată. Casc și eu, urmat imediat de Nikita, din solidaritate.

— Tre’ să ne oprim, spun eu. În clipa asta, ori ne opresc ei, ori ne facem arșice într-un copac, pen’ că nu mai pot de somn.

— Bun… și unde mergem? Acasă la tine?

— Evident că nu… e plin de oaspeți pe-acolo.

— Da… și la mine la fel, și la Massimo idem. Ai vreun prieten de-ncredere?

— Da… adică nu… vreau să zic că toți cei pe care îi cunosc sunt polițiști, iar eu sunt un evadat. Nu știu cum ar reacționa.

— Eu în schimb am prieteni destui, dar cine știe dacă nu sunt sub supraveghere? Rahat, ăștia care ne urmăresc parcă știu tot! Un hotel… da’ nu unul obișnuit, un motel mai bine, din acelea unde și-o pun târfele, că nu cer acte…

Zâmbesc, aruncându-i scurt o privire.

— Numai în filme nu cer actele… pe bune, tocmai de-acolo pleacă informații despre unii ca noi.

Rahat e cuvântul potrivit. Sunt urmărit, dezarmat și înțolit ca un albanez, conduc o Honda Civic fără lunetă care parcă ar fi vrăjită, la cât de bine răspunde la comenzi, și trebuie să galopez cu 50 la oră, ca să nu depășesc viteza legală. Nu, în toată Italia o singură persoană ne poate ajuta, și aș fi făcut bine dacă o abordam de la bun început, în loc să mă bag în belele. Chiar dacă numai Dumnezeu știe unde e acuma.

— Maestrul Malerba, procurorul de la Antimafie, spun, ca și cum aș vorbi singur. El ne va asculta, ne va crede și ne va ajuta.

— Da, cum să nu… dacă vrei să te duci la el, n-ai decât. Eu mă ascund și tu du-te la el, iar dacă rămâi întreg, vii să mă iei. Nu, ascultă, trebuie să ne oprim… sunt așa de obosită că nici nu pot să gândesc. Întoarce acolo.

Acolo nu e nimic, numai o străduță care merge de-a lungul grădinii pline de copaci a unui viloi, dar întorc oricum, din instinct, fără să semnalizez. Parcă suntem la țară, pentru că drumul se afundă într-o pădure, la marginea unei vii. Mă opresc într-o liniște și un întuneric deplin, asta până când aprinde Nikita plafoniera.

— Și acum?, întreb.

— Acum nimic, răspunde ea. Să coborâm scaunele și să dormim. Ai mai dormit vreodată în mașină?

Nu, dar zic că da, chiar dacă nu mă prea încântă ideea. Nikita, în schimb, își trage picioarele pe scaun și își dezleagă șireturile la blestemățiile alea de bocanci.

— Parcă aș fi în urmă cu câțiva ani, când mergeam la Rimini, vara. Am dat-o trei zile la rând pe amfetamine și când ne doborau de tot ne culcam în Golf-ul lui Vopo. Am tras un somn… mult mai bun ca acasă.

Își scoate bocancii și îi aruncă în spate, apoi își coboară scaunul de tot și se întinde. Eu încă stau țeapăn, cu mâinile pe volan. Văd că se benoclează la mine.

— Ei?, zice. Nu vii? Apoi se încruntă și se sprijină într-un cot.

— Hei…, adaugă cu duritate, să ne înțelegem bine: vreau să dorm. Nu cumva să-ți vină vreo idee creață…

— Bați câmpii, ce idei… nu, nu, eu? Te rog…

Cobor și eu scaunul, evitând să o privesc, și mă întind. Ea ridică un picior și stinge lumina cu un deget.

— Noapte bună, zice.

— Noapte bună, răspund. O aud cum se întoarce pe-o parte, apoi pe cealaltă, apoi văd că se ridică iar într-un cot.

— Nu pot să dorm îmbrăcată, nu puteam nici atunci.

— Dezbracă-te, îi răspund eu cu glas răgușit.

— Îmi promiți că…

— Da, da, îți promit, nu mai face atâta tărăboi, și eu vreau să trag pe dreapta, la naiba.

Face „mm-mm”, sceptică, însă se ridică în capul oaselor și își scoate

bluza, încrucișând brațele pe piept și ridicându-le deasupra capului. Eu privesc nemișcat plafonul, însă pe șestache pot vedea umbra sutienului pe pielea ei luminată slab de lună. Nikita ezită, apoi cu un oftat își dă jos și fusta și ciorapii-plasă. Zăresc tot pe șest și dunga neagră a chiloților. Încă un pic și mi se rupe ceva în nervul optic și rămân strabist pe viață.

— Nu-ți găsești locul?, întreb, pentru că nu se hotărăște să se așeze o dată. Ea în schimb își acoperă umerii cu mâinile.

— Nu că nu-mi găsesc locul, dar așa goală și cu luneta spartă mi-e frig de mor.

Deschid brațele.

— Vino la neica.

— Ești nebun.

— Nu, mie mereu mi-e cald și ard mai rău decât un calorifer uitat în priză. Hai, ne îmbrățișăm și dormim ca doi prieteni buni. „eni" îmi iese cam răgușit și trebuie să îmi dreg glasul ca să mai adaug: Dacă nu vrei, fă cum te taie capul.

— Ții mâinile la locul lor?

— Du-te-ncolo!

— Nimic aiurea?

— La naiba.

— Atunci scoate-ți haina, o s-o folosim în loc de pătură.

Îmi dau jos geaca cu un suspin și mă trezesc cu Nikita în brațe, cu mirosul ei dulce și puternic, cu pielea netedă și proaspătă a picioarelor ei pe pantaloni, cu breteaua aspră a sutienului pe bărbie, cu buzele ei calde suflându-mi în urechi… drace. Rămân ca de piatră, cu haina în mână.

— Ce-i asta? întreabă ea, dându-se brusc deoparte.

— E centura de siguranță…

— Nu, nu e centura… mă întorc pe scaunul meu!

— Ce naiba Nikita, nu sunt făcut din fier. E o reacție fiziologică, ce Dumnezeu! Dar nu sunt un animal, ți-am zis că mă controlez și chiar așa o să fac. Am spus că suntem prieteni și-atât? Am spus. Suntem prieteni… și atât. La naiba.

— Scuze…

Își sprijină capul pe umărul meu, iar eu o acopăr cu haina. Își ridică un picior pe burta mea ca să fie învelită, iar eu profit de faptul că mă jenează un pic rana ca să duc jos mâna și să mă aranjez, însă mai dedesubt. Nikita mă sărută rapid pe un obraz. Șoptește: „Noapte bună, inspectore

Callaghan”. Mă strânge o clipă, apoi închide ochii, cu un oftat. Doarme tun toată noaptea, nemernica.

Eu nu.

«Sabato Sera – săptămânal al districtului imolez»
ZIUA LUPULUI – INTERVIU CU DON TOMMASO CALANDRA
de Carlo Lucarelli (*continuare la paginile 21-22*)

Casa lui don Masino ar putea fi încă o clădire printre celelalte din Bassa, undeva între o vilă și o casă de țară, cu pitici și roți de car pe pereți, dacă n-ar exista bărbatul din fața grilajului, cu *walkie-talkie*-ul pe genunchi. El e cel care îmi deschide poarta de îndată ce mi-a transmis numele prin aparat. Parchez, iar un câine legat în lanț se repede să-mi miroasă mașina, ca toți pointerii îndobitociți de la țară. Numai că ăsta e doberman.

— Don Masino vă așteaptă pe terasă, – îmi spune un tinerel la costum și cravată. Mă pregătesc să-i dau reportofonul, pentru că mă aștept să mă percheziționeze, dar nu e nevoie, așa că îl las în buzunar și îl pornesc. Nu mai e așa frig și se poate sta afară. Aici primăvara e mai cald decât la noi.

— Așa este, spun eu, amintindu-mi de un articol pe care l-am scris anul trecut și pe care îl voi rescrie anul acesta. Vara ard și paiele din cauza căldurii.

— Se întâmplă, dacă nu sunt protejate corespunzător.

— Adică?

— Să se respecte anumite reguli de bun simț în agricultură. Se învață și la facultate.

După colțul casei, sub o pergolă din frunze de viță de vie, pe un scaun din paie stă un bătrân în papuci de casă, care pare abia ieșit din *Nașul.* Tinerelul înalt trebuie să-mi fi remarcat privirea, pentru că îmi spune:

— Acesta este stăpânul casei, care s-a născut și a trăit în Medicina. Vi-l prezint pe don Masino…

Nu îl remarcasem pe individul care ieșea din vilă, atletic și bronzat, în tricou polo, cu părul gri pieptănat în sus. Mai curând pare un administrator de la Fininvest decât un mafiot, dar don Masino, știu prea bine, e fiul lui don Gaetano, care la rândul lui e vărul lui Totò Riina, așa că iată-mă în fața delegatului corleonezilor din Emilia Romagna. Rectific: la presupusul delegat. Don Masino îmi întinde mâna, încleștându-mi degetele într-o strânsoare puternică, de sportiv.

— Încântat să vă cunosc, signor Lucarelli. Nu ați mâncat încă, sper?

Luați o prăjitură, mi le trimit direct de la țară… mie nu îmi plac, dar vi le recomand cu căldură. Ceai sau cafea?

— Cafea, mulțumesc.

— Se pare că aveți nevoie. Salvatore mi-a spus că aveați televizorul deschis când v-a sunat pentru confirmarea întâlnirii. Și din nou îmi cer scuze pentru ora târzie. Era ceva bun?

— Un film, pe canalul trei. *Il giorno della civetta* (*Ziua cucuvelei*).

Don Masino zâmbește și îi face un semn tinerelului să îmi toarne o cafea.

— Nu e adevărat. Spuneți asta ca să mă puneți la încercare. Aseară era *Vacanze di Natale Due* (*Vacanță de Crăciun 2*), eram și eu treaz. Dar aveți dreptate, și eu aș fi preferat *Il giorno della civetta* (*Ziua cucuvelei*). Mare film… dar depășit, din păcate. Vi-l mai amintiți? Oameni, omuleți, … asemenea lucruri nu există.

— Ca Mafia?

— Nu, pentru Dumnezeu… nici mafioții nu mai spun asta. Mafia există… numai că nu mai e cea de altă dată. Acum există mafioți diferiți…

— Care par oameni de afaceri.

Don Masino zâmbește din nou, semn că îmi îngăduie și remarca asta.

— Măcar de-ar fi. Afacerile îi fac bine Italiei și ar trebui să vorbim mai puțin și să muncim mai mult, cum spune primarul din Milano. Nu, acum sunt lupi… până își arată colții și trag. De exemplu, dacă ar fi trebuit să își scrie acum cartea, omul ăla de treabă Sciascia ar fi trebuit s-o intituleze *Ziua lupului,* mai curând decât a cucuvelei. Acest tip de lume e lipsită de cel mai elementar simț al…

— Onoarei?

Don Masino nu mai zâmbește. Acum e timpul să termin cu prostiile și să fiu numai ochi și urechi.

— Discreției. Bandiți, gangsteri care suplinesc prin ferocitate lipsa de profesionalism și de organizare, încredințându-se norocului care până acum a fost de partea lor. Lume care împușcă pentru orice mărunțiș, care vrea totul pe loc și care nu are respect pentru nimeni. Lupi… și-atât. Știți de ce am acceptat să îmi luați acest interviu?

— De ce?

— Pentru că îmi păreți a fi un om care știe să discearnă între ce trebuie să scrie și ce nu. Și pentru că un ziar de provincie mi se pare mijlocul cel mai adecvat pentru a lansa diverse mesaje, fără a-l pune în primejdie pe

ziarist. Așadar, fără să ne mai învârtim în jurul cozii, vă voi face o declarație oficială, pe care o puteți și cita, și una neoficială… vă veți gândi dumneavoastră pe urmă cum s-o puneți pe hârtie, în funcție de cum ați înțeles-o singur. Cea oficială: iubesc acest ținut, îi iubesc oamenii, sunt un antreprenor muncitor, îmi plătesc impozitele și toate afirmațiile cum că aș avea legături cu Mafia sunt calomnii. Cea neoficială: se desfășoară un război, dacă ați remarcat, dar nu unul între țări, din care să câștige industria… ci un război civil. Iar războaiele civile nu sunt bune pentru afaceri. Mai bine să te întâlnești și să discuți. Înțelegeți ce vreau să zic?

— Nu.

— Nu contează. Are cine s-o facă. Nu vă beți cafeaua? Faceți bine. Suc de portocale dimineața, nu cafea. Ar trebui să jucați tenis, ca mine, și să respectați un regim alimentar. Vă faceți bine meseria. Știți ce și cum să scrieți.

Bineînțeles, don Masino. Și, ca să fiu sigur că nu greșesc, am pus pe hârtie tot ceea ce mi-ați spus. E bine așa?

13

Dacă mă trezesc înseamnă că măcar cinci minute tot am dormit. Sau mai puțin chiar, ținând cont de faptul că mă simt ca dracu'. Deschid ochii deodată, nu din cauza soarelui, care e deja sus pe cer și luminează toată mașina. Nu o mai văd pe Nikita, iar haina pe care o am în spate mă încurcă atunci când vreau să-mi mișc brațele. Încerc să mă ridic, însă spinarea a luat forma scaunului și nu reușesc. Nu pot nici să vorbesc, am buzele uscate, iar gâtul parcă mi-e învelit într-un bloc de ciment.

— Nu e mămica, ea e acasă. Aici sunt numai eu. Nikita apare la geam, băgând capul în mașină. Nu m-am prins că spusesem ceva. Oi fi zis „mămica" pe bune?

— Ai o față de plapumă, spune Nikita.

— Și tu, îi zic, dar nu e adevărat.

E nepieptănată și arată dezordonat, dar are ochii limpezi și pielea proaspătă ca după nouă ore de somn, și probabil că atât a și dormit, pezevenghea. Aud un mârâit fioros care mă face să sar de pe scaun. Îmi amintesc de javrele contabilului și mi se face părul măciucă. Nikita zâmbește o clipă.

— Nu e un animal. E stomacul meu. Mi-e o foame de lup.

— Să mergem să mâncăm.

— Cu ce? În portofel ai numai două mii de lire și o cartelă telefonică… Nu ne ajung nici pentru două cafele.

Pe scaunul de lângă mine se află portofelul meu, deschis, cu moaca mea de pe legitimație privindu-mă nervoasă de după plasticul în care e învelită. Îmi amintesc când am făcut-o, la un aparat automat, în timp ce-mi spuneam: „curaj, lasă-mă se te curăț", cum zice și Clint Eastwood (bestial!).

— Nu îmi place să îmi cotrobăi prin lucruri…, încep să zic, însă ea dă din umeri indiferentă.

— Dacă ai fi avut bani, acum am fi luat vreo două brioșe și să nu-mi spui că ți-ar fi părut rău. Însă, așa, când…

Mă foiesc și rana mă doare, fiindcă trage de ea maieul. S-ar părea că în timpul nopții cineva s-a amuzat și mi-a schimbat între ei mușchii spatelui. Mi-e o foame de lup și mie, așa că mă uit în jur. Cobor parasolarul, pentru că uneori se întâmplă să mai fie bani lăsați acolo. Pe naiba. În locașul

radioului… numai o bucată de celofan împăturită în care probabil a fost un sandvici. A fost. Stomacul meu începe să protesteze tot mai tare, mai tare decât al Nikitei.

— Suntem de-a dreptul în budă, nu putem să avem și noi un dram de noroc?, zice Nikita pe un ton atât de trist că mă simt prost. Încerc să deschid torpedoul, însă e încuiat cu cheia.

— Până te-ai trezit am încercat și eu, spune Nikita și îmi dă un cuțitoi lung cât o baionetă. L-am găsit în buzunarul portierei. Ai văzut vârful înnegrit? Proprietarul mașinii…

Nu-mi pasă deloc. Plantez cuțitoiul în gaura cheii și învârt brusc. Mereu mi-am zis că Civic-ul n-are cum să fie atât de rezistent precum sună legenda… Capacul cade, iar luminița dinăuntru se aprinde, orbindu-mă o clipă, ca un flash. Numai o clipă.

— Rahat.

— Ce e?, întreabă Nikita, intrând pe jumătate pe geam, sprijinindu-se pe umărul meu.

Ce e? În torpedou se află cel mai mare tun pe care l-am văzut vreodată, un Colt 45 Grizzly judecând după gabarit, cel mai puternic pistol din lume.

— Băga-mi-aș, zic, în timp ce îl scot de la locul lui, – cu agregatul ăsta e un alt tip de mașină…, și în timp ce Nikita mă scutură de umăr zicând: „Dă-l dracu' de pistol, caută niște bani, mi-e foame", mie îmi vine în minte altceva. Nu cumva am luat chiar mașina lui Codiță? Tipul cu ziarul se sprijinea de ea, așa e, însă… întorc pistolul pe ambele părți. Nici un număr ștanțat pe exteriorul cromat, numai o dâră mai deschisă la culoare, semn că pistolul ăsta nu e al unui cetățean fan al legii și dornic să se apere. Și, cu toate că Via XXI Aprile nu e mai rea decât Bronxul, probabilitatea ca pe aceeași stradă să fie doi criminali înarmați, în același timp, tinde spre zero. Îmi pun pistolul la brâu și, sub metalul rece care îmi apasă burta, rana mă doare. Mai cotrobăi prin torpedou, scoțând pe scaun tot ce găsesc… tichete de autostradă, tâmpenii, o hartă a Bolognei, o biluță din staniol… și permisul de conducere.

— Hei, alea sunt droguri!, spune Nikita arătând spre biluța care se rostogolește pe scaun, le putem vinde!

— Lasă-le-ncolo de droguri, asta e mașina lui Codiță! Pistolul n-are număr ștanțat, iar probabilitatea ca…

— Rahat, așa e!, zice Nikita, înțelegând tot. Apoi dă din cap. Nu e mașina lui… e mașina pe care o folosea el. Cine știe de la cine a furat-o.

Are dreptate. Deschid permisul și văd adresa unei tipe din Bologna, care, după numele străzii, locuiește în Barca. Negroni Zaira… o să fie bucuroasă să-și recupereze mașina. Nu, un moment… născută la San Giovanni în Persiceto în data de 26.03.1913. Poate că mai e înregistrată pe numele doamnei Zaira dar, la 81 de ani, sigur nu mai conduce ea.

— Și dacă, totuși, e a lui Codiță?, zic eu, lovindu-mă cu permisul peste buze. Nu ar fi prima dată când se întâmplă… uite ce-a pățit un amărâștean care încerca să fure tăblița de înmatriculare a unei mașini în timpul unui jaf, și-a luat pe loc un glonț între sprâncene. Și pe urmă… torpedoul era închis cu cheia, iar cheile de la torpedou în general sunt la proprietar…

Nikita nu se mai sprijină la fel de greu pe umărul meu. Și-a apropiat fața de bostanul meu, aproape lângă ureche, și aud cum își maltratează obraji.

— Poate că ai dreptate. Ce idee… mă mir că ți-a venit tocmai ție.

— Da, și eu mă mir, o aprob fără să mă gândesc, apoi mă enervez, dar nu reacționez. Ating pistolul și rahat, oi fi eu îmbrăcat numai în maieu, fără șosete și cu fața așa de unsuroasă că parcă ar fi un cotlet împănat, însă am la brâu un Grizzly și să fiu al naibii de nu mă simt deja mai în formă.

— Acum e rândul nostru, spun, putem merge acasă la Codiță, să-l luăm pe sus și să îl facem să ne povestească exact ce dracu' se-ntâmplă.

— Ești nebun…

— Nu, răspund, sunt diabolic, cu neuronii pe butuci și făcut arșice, și mârâi printre dinți, ca și Clint în *Gunny* (bestial!). Nikita își trage înapoi capul și o clipă pare să se fi speriat. Apoi ridică ochii și oftează.

— Ești nebun, îmi zice, hai să mergem să vindem drogurile și pe urmă să mâncăm ceva.

De la: SISDE – *Birou sucursală* (*Bologna*) *către:* SISDE — *Birou central* (*Roma*)

Strict secret.

SUBIECT*: transcrierea literală a mărturiei lui Literno Salvatore, zis Totò U'Tizzune, înregistrată în data de 22.05.94 în cadrul secției Urgențe a Ospedale Civile di Modena.*

— Nenorocitul! Dobitocul dracului de Mazzarà Michele! M-a înjunghiat în burtă! Fir-ar el al dracului să fie! M-a omorât!

— Of, Doamne… știți, eu sunt numai un asistent… dacă ne vede cineva îmi pierd slujba…

— Lăsați-mă să-mi văd de treabă și nu vă băgați… v-am dat o căruță de bani pentru asta! Ați zis că mai durează numai un minut până se eliberează salonul de operații și vine și doctorul… mergeți să vă plimbați un minut și veți vedea că atunci când reveniți n-o să mai fiu aici… Totò… spune-mi. Toto, spune-mi ce s-a întâmplat…

— Nenorocitul! Dobitocul dracului… don Masino a zis că ne puteam întâlni pe teren neutru la Modena, la don Gaetano, și că nenorocitul de Mazzarà va fi acolo și vom putea să clarificăm lucrurile, și am plecat de capul meu, l-am luat numai pe Raffaele cu mine, pentru că dacă don Masino zice că e bine pentru el, e bine și pentru mine…

— Și apoi? Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— Vorbim noi, eu cu Mazzarà, îi transmit salutări (*lipsă*) și ale cavalerului (*lipsă*) ca să-l impresionez, și îi zic că lucrurile nu s-au schimbat nici azi, că fiecare trebuie să-și vadă de treabă în zona lui, iar el întreabă de ce ne interesau pe noi banii lui Martini, care le erau destinați, iar eu ce dracu' să zic, am zis că au fost ei să-mi omoare lumea în zona mea, iar el face „ce dracu' vorbești acolo, ați dat foc la una din pizzeriile noastre". Doamne Iisuse, ce mă arde burta, m-au omorât!

— Calm, Totò, calm, vine acum și doctorul… Și pe urmă?

— Apoi eu mă enervez și don Gaetano zice să ne calmăm, că suntem la el acasă, iar Mazzarà zice că i se rupe, apoi nenorocitul dracului a făcut un semn și au intrat doi nemernici, iar ăla cu codiță l-a împușcat în gură pe Raffaele și m-a stropit cu sânge, și acuma îl mai simt pe față, apoi l-a

împușcat și pe don Gaetano, iar eu am sărit pe geam în grădină și m-am împiedicat de Mimmo, băiatul lui don Tano, căruia îi luaseră gâtul, iar când m-am ridicat, nemernicul dracului de Mazzarà m-a înjunghiat în burtă, dar l-am pus în fund și am ajuns pe stradă și am oprit mașina carabinierilor…

— Cine sunteți? Ce faceți aici? Ce e cu reportofonul acela? Doamne, nu vedeți că omului îi e rău? Plecați urgent, sau chem un polițist să vă scoată cu forța…

Stimate domnule Director, ce să facem? O dăm pe mâna magistraturii competente?

Cu respect, C.L.

De la: SISDE – *Biroul central* (*Roma*) *la:* SISDE – *Birou sucursală* (*Bologna*)

Negativ.

Salutări, L.B.

14

Stau pe o ladă, într-o parte a unei intersecții, cu capul în jos, umerii trași și coatele pe genunchi. Îmi țin fața în palme, ca și cum aș fi rușinat, din două motive. Primul: așa pot să am în periscop, printre degete, lumea care trece, fără să fiu reperat de Codiță, care m-a luat în colimator, așa cum l-am luat și eu, din goană, dar e suficient încât să mă recunoască. Al doilea: pen' că pe bune mi-e rușine, ca unui borfaș. Lângă mine, la naiba, am o pancartă mică făcută din capacul unei cutii de carton. Pe ea, cu o cariocă neagră, Nikita a scris: VIN DIN BOSNIA COPIII MEI SUNT FLĂMÂNZI NU AM SLUJBĂ MULȚUMESC…

Am abandonat Honda într-o parcare chiar în afara Barcăi, pen' că, pur și simplu, fără lunetă era bătătoare la ochi, și am intrat în cartier pe jos. Nikita s-a oprit pe o bancă într-un părculeț, cu privirea goală ca a uneia care și-o trage în venă, uitându-se la un bloc de culoarea azurului. Doamna Negroni Zaira locuiește acolo, pe colț, chiar la intersecția în care subsemnatul, deghizat în boschetar slav, stă și dă pe apa sâmbetei șapte ani de serviciu onorabil în poliție. Sper numai să nu treacă vreunul de la Biroul pentru străini.

Nu trece nimeni, vreau să zic, nimeni interesant, și anume Codiță sau tipul cu mustăți. Numai bătrânele care merg la *messă*, copii care merg la școală, bărbați care merg la slujbă și femei care merg la cumpărături. Eu aștept, cu fața în mâini, și îmi aduc aminte de ce îmi zicea un coleg de la Brigada mobilă, că nu vezi delincvenți pe străzi până la unșpe jumate, pen' că dealerii, hoții și peștii se culcă târziu. E fix unșpe jumate când un tip cu mutră de țigan se apropie de trotuar, coboară un geam de la Mercedes și îmi spune că va reveni diseară să ia zece la sută din ce câștig, altfel mă lasă șontorog. Dobitocu' naibii.

Codiță trebuie să fi stat treaz până târziu aseară, pen' că apare pe la ora unu. Stau cu ochii pe cele cinci mii de lire de pe carton, nehotărât dacă s-o chem sau nu pe Nikita, ca să ia ceva de la lăptăria din față, când o aud că fluieră din parcul din spatele meu. Ridic capul și îl văd pe nemernic cum iese de sub portic și se urcă într-un Clio negru, privind nervos în jur. Poate c-a dormit prost, nenorocitul…

Planul e să-l oprim, să-i băgăm Grizzly-ul în muie, și să-l luăm pe sus.

Când mă întorc spre parc, Nikita nu e de zărit. A plecat să se parcheze pe stradă, cu puțin înainte de intersecție, și face chipurile autostopul cu o privire de târfă la care m-aș opri și eu. Codiță, în schimb, nici nu se uită la ea, și merge drept înainte, cu motorul ambalat. Nikita îmi aruncă o privire furioasă și disperată, iar mie îmi vine să dau din umeri, dar mă abțin, pentru că mașina lui Codiță s-a oprit chiar în dreptul meu, fără motiv… cel puțin până când îmi amintesc că stau într-o intersecție, și îmi dau seama că e roșu și din partea cealaltă vine un tramvai. Sclipire de geniu: îmi aranjez mai bine pușcociul sub haină, scot o batistă și mă strecor spre Clio.

Îl văd pe Codiță cum îmi face semn că „nu” cu degetul, din spatele geamului, dar eu zâmbesc și mă reped la mașină. Codiță își iese din pepeni și șfichiuiește amenințător aerul cu degetul, însă eu încep să-i frec parbrizul cu cârpa care, fiind uscată, i-l acoperă de praf, găinat de porumbel și muște moarte. Codiță se pierde cu firea și coboară geamurile, iar eu bag mâinile pe fereastră, îl iau de păr și îi plantez Grizzly-ul în obraz.

— Curaj, lasă-mă să-ți zbor creierii, – mârâi, ca și Clint, fir-ar să fie, bestial! Mă trec așa niște fiori că mi se face frig. Codiță respiră nervos, cu gura deschisă, însă nu spune nimic. Văd că a început să-i curgă sânge din obraz, sub cătarea Colt-ului, dar nu-l slăbesc până când nu vine Nikita să-l palpeze de pistol. E dotat cu unul automat, iar când nu are deja un glonț pe țeavă, pen’ cine nu știe să-l folosească (ca și Nikita), e numai o bucată de fier. Dar blondul n-are de unde să știe asta și rămâne cuminte cu mâinile pe volan, până mă așez eu pe banchetă și îi pun lui Codiță Grizzly-ul sub bărbie.

— Afară din Barca, îi spun, calm și liniștit, până la Parco Nord, ca și cum am fi o familie în vacanță. O singură mișcare proastă și îți zbor creierii pe geam. Înțeles?

— Sunteți morți, murmură Codiță, fără să miște mașina, iar eu îi dau cu pistolul în gât, făcându-l să tușească.

— Ai înțeles? Răspunde-mi…, îi șoptesc.

— Am înțeles, barosane, zice el, aștept să se pună verde. Oricum sunteți morți.

Cetățean curios.

Interceptare întâmplătoare, cu scanner, a unei conversații la telefonul mobil între necunoscuți.

Fără autorizație (*condamnabil prin lege*)

— Raffaele? Cum se simte Totò? Poate vorbi?

— Totò e bine, don Masino, l-au operat și e un pic amețit după anestezie, dar e bine. Dacă vreți, vi-l dau la telefon.

— Raffaè… ești tânăr, dar următoarea dată când îmi spui pe nume la telefon, o încurci urât. Ai înțeles?

— Da, don Ma… domnule. Vi-l dau pe To… vi-l dau.

— Totò? Totò, m-auzi?

— Da, da… te aud.

— Totò… Totò, trebuie să ieși țap ispășitor.

— Drace, nu… mai bine muream!

— Totò… știi că te pot scăpa imediat, nu?

— Știu, știu… grijania mă-sii.

— O să meargă ca unsă, stai liniștit. Ne-am consultat și am decis că zona asta e prea importantă ca s-o transformăm într-o Bosnie purtând un război cu sălbaticii ăia. Așa că trebuie tu să fii țapul ispășitor. Îmi pare rău, dar așa trebuie… ție îți revine sarcina.

— Rahat.

— Deja totul e aranjat și avem și magistratul bun pentru asta.

— Rahat…

— Te descurci tu, Totò… îți trimit prăjiturile de la mine de la țară, imediat ce te înzdrăvenești…

Consiliul Superior al Magistraturii

SUBIECT: semnalarea Direcției Investigative Antimafie în vederea pornirii cercetărilor privind un presupus armistițiu între mafioți.

(*tăiat*)… a se reține că declarația făcută de deținutul al cărui nume îl omitem, rezervându-ne dreptul de a-l utiliza în acte, este plauzibilă și merită a fi aprofundată. Ipoteza cum că în Procuratura Bolognei și, în mod paradoxal, chiar la Direcția Antimafie, ar exista un suplinitor de procuror

încă neidentificat, care să aibă relații în lumea crimei organizate este probabilă în lumina anumitor evenimente recent desfășurate. Procurorul Șef este sfătuit să conducă personal ancheta…

Procuratura Republicii Bologna – Direcția Districtuală Antimafie

SUBIECT: demararea anchetelor despre o presupusă infiltrare mafiotă în D.D.A. a Bolognei.

(*tăiat*)… a se reține că directa conducere a cercetărilor de către Procurorul Șef ar părea suspectă și ineficace la sfârșitul efectuării anchetei. Se intenționează încredințarea cercetărilor unui tânăr și strălucit magistrat care a dat deja dovadă de profesionalism de cel mai înalt nivel și avânt investigativ, pe lângă calități morale ireproșabile: adjunctul de procuror Stefania Longhi…

15

— N-a ținut.

— La dracu', Nikita… de ce nu?

Nikita își întinde brațele, făcând să scârțâie ușile cabinei de care se sprijină cu spatele. Cred că e singura cabină din tot Parco Nord care mai are încă ușile întregi și mai ales telefonul funcțional. Niciodată n-am suportat mobilele, da' bine ne-ar mai prinde unul acuma. Ne-am învârtit prin tot cartierul încercând să găbuim o cabină bună, suficient de departe, dar și suficient de aproape de stradă, încât să stăm cu ochii pe mașină. Nu mă doare de Clio, ci de Codiță, care stă în portbagaj, încolăcit ca un piton.

— I-ai zis ce ți-am spus eu?

— Du-te naibii, Coliandro, nu sunt proastă. Bineînțeles că i-am spus…

De când i-am pus pistolul sub bărbie, Codiță a tăcut mâlc, iar eu și Nikita știm despre afacerea asta tot atât cât știam și la început, și anume zero la pătrat. Dar nu contează… cel puțin pentru mine nu contează… va conta când o să-i povestim lui Malerba. Două probleme: Nikita și, în privința întâlnirii, procurorul. Când a auzit de magistratură, Nikita a început să facă urât și a zis că mai bine îl împușcă ea pe Codiță și îl aruncă într-o groapă, dar știa foarte bine că nu ar ajuta la nimic, pentru că oricum, după povestea asta, Codiță n-o să mai trăiască. Și când i-a zis că nu voia decât să știe ai cui sunt banii și discheta ca să le returneze, Codiță s-a uitat la ea cu un zâmbet așa de răutăcios, că ea l-a pocnit fără să se mai gândească, apoi a început să plângă. Așa s-a convins și ea că singura soluție e să-l dăm pe mâna unora care au mai multe mijloace și mai mult fosfor în bibilică să rezolve balamucul ăsta… Chiar dacă a zis asta pe tonul acela nu foarte amabil care acum îmi sună ciudat. Acum vine a doua problemă: procurorul. Din pricina iepșoarei în ciorapi negri de la tribunal, pot avea încredere numai în Malerba. Dar unde dracu' ar putea fi Malerba, dacă e plecat în misiune? Așa mi-a venit ideea… Nikita să sune la Biroul pentru escorte, să spună că e Zeani, polițista care îl păzește pe Malerba, că are nevoie de numărul de mobil al magistratului, pentru nu știu ce rahat, pentru că sunt prea departe unul de celălalt ca să poată comunica.

— Era un plan d-a-mboulea, ca toate cele pe care le faci, de altfel, dar a funcționat… o fi fost accentul meu toscan mimat, o fi fost faptul că i-am

spus numele, cert este că inspectorul a căzut pe spate ca un bolovan.

— Și atunci? Care e problema? Ți-a făcut scandal că te îndepărtaseși de magistrat și ai intrat în bucluc…

— Nu, nu-i păsa nici cât o ceapă degerată de magistrat… numai că m-a întrebat niște chestii din agenda lui, luni era o poveste cu niște membri de sindicat și, bineînțeles, cu asta m-a încuiat.

Nikita își încrucișează brațele pe piept, suflând printre buze, iar eu ridic ochii în cer, pentru că nu mai am nici o idee despre cum am putea găsi numărul de telefon al unui procuror antimafie ultra-protejat, care e foarte posibil nici să nu se afle la capătul celălalt al unui eventual telefon… Mă legăn și fac doi pași înapoi ca să nu cad după brânciul pe care mi-l dă Nikita.

— Ce tâmpiți! Doamne, amândoi, tâmpiți! Dacă tipa asta e bodyguardul magistratului, și dacă a revenit de luni, înseamnă că și el e la Bologna de luni!

Mama naibii… nu m-am gândit. Malerba e la Bologna… la Tribunal! Nu trebuie decât să formez 12 ca să-l sun, drace!

Nikita intră în cabină, dând într-o parte ușile. N-au timp să revină la poziția inițială că ea iese pe jumătate, cu o scânteiere în ochi.

— Rahat! Mizeria asta de telefon a înghițit cartela!

Poliția statală – Chestura Bolognei

SUBIECT: *interceptarea convorbirii telefonice nr 12 a magistratului Malerba Giovanni în biroul său.*

Autorizație: Procuror adjunct Longhi.

A se transmite imediat magistratului Longhi.

— Biroul domnului Malerba… un moment, vă fac legătura.

— Aici Malerba, cine e la telefon?

— Malerba, Dumnezeule, în sfârșit, nu pot să cred, drace, mă scuzați, vreau să zic că suntem aici și l-am prins pe Codiță…

— O clipă, o clipă… nu am înțeles nimic. O luăm de la capăt: cine sunteți?

— Rahat, aveți dreptate… mă scuzați… mă numesc Coliandro, sunt inspector la poliție, poate că nu vă amintiți, dar…

— Îmi amintesc, îmi amintesc foarte bine. Și vă cunosc, Coliandro, știu tot ce se petrece…

— Nu l-am omorât eu pe contabil! Nu am nimic de-a face cu toate astea! Nikita a venit cu banii și discheta la mine, iar împreună…

— Știu, știu… n-aveți nici o legătură cu nebunia asta. Nu, stați, vorbesc eu. Avem o problemă aici la Procuratură, iar dumneata și fata suferiți de pe urma ei. Ascultați: nu faceți nimic, nu vă mișcați. Spuneți-mi unde sunteți și vin eu să vă iau.

— Suntem în Parco Nord, la cabina telefonică din spatele barului de la stradă, după automat… unde stau țiganii…

— Vă găsesc eu, stați liniștiți. Coliandro… nu vă mișcați de-acolo. Vin acum să vă iau și vă garantez că rezolvăm povestea asta cât ai clipi.

— Drace… mă scuzați, vreau să zic, știam că sunteți de treabă, și bătrânul zicea asta, jur, spunea „procurorul ăsta are sânge-n el” și…

— Las-o baltă, Coliandro, n-avem timp. Vin acum.

16

— Mai respiră? Vezi dacă respiră, eu nu-l mai aud…

Mă aplec peste portbagajul mașinii pen' că de ceva timp Codiță nu mai mișcă și n-aș vrea s-o fi mierlit tocmai acum când vine și procurorul. Codiță nu răspunde, dar nu risc să deschid, pen' că țopârlanul e mai periculos decât Van Damme și *Terminator II* (bestiale!) puși la un loc. Nikita lipește o ascultătoare pe portbagaj, apoi dă din cap.

— A tușit încet, ca să nu-l auzim, dar a tușit. Nemernicul e în stare bună.

Urcăm în mașină, pentru că pe alee au apărut doi travestiți cu fețe de Madonna și cu picioare de Totò Schillaci și se uită urât la Nikita, care a intrat în zona lor și mai e și femeie pe deasupra. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să parcăm în spatele cabinei, între peretele unei case abandonate și o furgonetă. Nu. S-ar putea să nu ne vadă Malerba și să plece. Și apoi, dacă au chef de scandal, le proptesc Grizzly-ul între silicoane.

Nikita se întinde cu un mmmmm lung, nazal. Se lasă apoi pe scaun cu un oftat și se chiombește la mine languros.

— Și zici că s-a terminat în sfârșit?, mă întreabă, iar în tonul cu care o zice e deja răspunsul pe care vrea să-l audă.

— Da, încuviințez. Da, fetițo… s-a terminat.

Aș vrea să-i iau mâna care îi stă pe genunchi, cu degetele răsfirate, însă, la naiba, n-am curaj s-o fac. Întind brațul și mă opresc la jumătatea drumului, pe schimbătorul de viteze, răpăind cu degetele, așteptând să văd ce face ea. Nu se mișcă, așa că trag înapoi brațul, ca și cum aș fi alunecat, și îi ating mâna. Ea o oprește, încrucișându-și degetele cu ale mele. Rahat. Întorc bărbia pe un umăr și o privesc, drăguță, cu ochii închiși, ceafa rezemată de tetieră și buzele întredeschise. Pare că doarme, dar strânsoarea ei e atât de puternică încât încep să-mi amorțească falangele. Ce să fac, s-o sărut? Sau mai bine să zic ceva? O sărut… ba nu, zic ceva.

— Auzi, Nikita… Simona. După ce o să se termine toate și Malerba o să pună totul cap la cap… aș vrea să te mai văd. Ne-am întâlnit mereu numai în situații de belea și aș vrea… aș vrea să ne cunoaștem mai bine. Ce zici?

— Nu.

— Nu?

— Nu, pentru că știu la ce te gândești… și nu se poate. Deja am văzut o dată că nu merge. Nu ești genul meu, nu e între noi acel ceva… una peste alta, nu îmi placi. Și nici eu nu îți plac… numai pentru că n-ai iubită te dai la mine, dar dacă ai fi avut, m-ai fi uitat deja…

— Nu, nu, nu… Ai înțeles greșit… Vroiam să zic altceva, mă refeream ca prieteni…

Încerc să scap din strânsoare, dar ea nu-mi dă drumul. Vorbește în continuare, cu ochii închiși.

— Și pe urmă…, zice, pe urmă e și Massimo.

— A, da, poponautul… spun eu răutăcios, iar ea zâmbește.

— Vezi că am înțeles bine?

Rahat.

— Nu știu dacă el e tipul potrivit, dar… cu Massimo mă simt bine, mai mereu, și în plus… aștept un copil.

Îmi trag mâna de parcă ar frige, iar ea rămâne cu degetele răsfirate pe plasa ciorapului, ca un păianjen pe pânza lui. Deschide ochii și mă privește.

— N-am zis că sunt seropozitivă, am zis că sunt însărcinată, murmură ea.

— Scuze… numai că… drace!

Stăm în liniște câtva timp, uitându-mă în oglinda retrovizoare după un travestit care se îndreaptă spre mașina noastră, încercând să se uite înăuntru. Însă ochește un Mercedes și pornește spre el.

— Așa că îți pui pirostriile…, zic eu, răgușit.

— Nu, ce legătură are… nici nu știu sigur dacă există, până la urmă… și pe urmă, cine știe ce vrea Massimo să facă atunci când se întoarce. Însă faptul că-l avem ne apropie. Mă poți înțelege?

Dau din umeri și îmi aranjez mai bine pistolul la centiron.

— Sigur că da…, spun, tu m-ai înțeles greșit. Eu vroiam să fim prieteni, pe bune, prieteni și-atât. N-ai înțeles nimic… oricum, nu e momentul pentru palavre de astea. Mai avem o treabă de rezolvat. Unde naiba o fi procurorul?

Ajunge și procurorul. Un BMW se apropie în fața noastră, cu luminile de avarii aprinse, și oprește la zece metri de Clio. Eu mijesc ochii, pentru că Malerba conduce ca un expert, iar tipul de la volan a lăsat urme de cauciucuri pe trotuar și a uitat și avariile aprinse. Arunc o privire și în oglinda retrovizoare și… ceva nu e bine. Mercedesul e tot în spatele nostru,

însă cei doi au dispărut.

— Așteaptă o clipă…, șoptesc, punând mâna pe pistol, apoi sar pe scaun pen' că Nikita țipă: „Coliandro!" – cu vocea sugrumată. Mă întorc imediat și văd un ins care a înhățat-o de gât și sunt pregătit să-i zbor creierii nemernicului, când și pe mine mă prinde cineva de umeri și mă trage afară din mașină. Cad cu spinarea pe asfalt și chiar dacă mă răsucesc ca o pisică, nu reușesc să mă ridic în picioare înainte să-mi iau un genunchi în coaste, care mă aruncă lângă mașină. Apoi mă trezesc trântit de o aripă a mașinii, cu un pistol într-un ochi. Cu celălalt, pe lângă stele verzi, îl văd și pe tipul cu mustăți care m-a înjunghiat. Rahat.

Mustăcioară mă trage în sus, iar eu, cuminte ca un mielușel, mă supun, cu mâinile ridicate. Nikita plânge în genunchi, chiar dacă nu pare că i-au făcut ceva. Mai rău e de Codiță, care tocmai a ieșit din portbagaj și își masează încheieturile făcând grimase, și care are probleme în a-și regăsi stațiunea bipedă. Mă întreb cum dracu' a reușit târfa aia de Longhi să afle unde suntem, iar când luminile BMW-ului se sting, mă întorc ca să o văd, eventual s-o scuip, nenorocita dracu'. Mă privește din spatele parbrizului… numai că nu e Longhi. E Malerba. Drace!

O clipă mai târziu, Codiță apare în fața mea și, cu un trosnet de oase anchilozate, îmi trage un șut în biluțe care mă trântește pe jos.

Procuratura Republicii, Bologna. Transcriere stenogramă.

— Sunt procurorul adjunct al Republicii Bologna Stefania Longhi, sunt orele 18:00 ale zilei de 22 aprilie 1994 și aceasta este înregistrarea declarației de bunăvoie a lui Literno Salvatore, zis și Totò U'Tizzune, în rezerva sa din incinta Spitalului Civil din Modena. Prezenți ca martori sunt inspectorul Pasquarella și vice-comisarul Matrone. Confirmați, vă rog, domnule Literno.

— Cum să nu…

— Răspundeți cu da sau nu, vă rog…

— Da, confirm, da…

— Domnule Literno, mi-ați comunicat că intenționați să colaborați cu justiția în privința relațiilor dumneavoastră cu crima organizată. Adevărat?

— Cum să nu… mă scuzați, da, așa e. Vreau să vă spun tot despre Pilastro și despre nenorocitul de Mazzarà.

— Domnule Literno, sursele mele îmi spun că faceți parte din familia bossului catanez Vittorio…

— Nu îl cunosc, nu am cunoscut niciodată pe nimeni cu numele de Vittorio, jur pe sufletul meu.

— Domnule Literno…

— Doamnă procuror, sunteți foarte frumoasă, dar mă întreb dacă sunteți și inteligentă… vreau să mă înțelegeți foarte bine: pot să vă dau pe mână întreaga bandă din Barca, cu nemernicul ei șef, acoliți și un coleg de-al dumneavoastră de la Antimafie cu tot, și veți avea așa un caz baban că vă vor face Ministru de Justiție. Însă dacă mă întrebați de acest don Vittorio, pe care nu-l cunosc, refuz să mai cooperez. Ce spuneți, doamnă procuror, schimbăm două vorbe întâi în particular despre întrebările potrivite, sau vreți să spun pe loc că mi-e rău și nu îmi mai amintesc nimic?

— Nu. Matrone, închideți reportofonul. Și mergeți să beți o cafea împreună cu inspectorul, vă rog.

17

Mă dor oușele. Și îmi vine să dau la boboci. Și nu știu unde dracu' sunt, pentru că e întuneric. Nu, nu e întuneric, am o cârpă pe ochi, strâns legată, pen' că nu reușesc să ridic pleoapele. Zumzetul pe care îl aud mă face să cred că sunt într-o mașină. Mirosul pe care îl simt în apropiere îmi dă de înțeles că sunt cu Nikita. Mirosul din cealaltă parte vine de la un tip care fumează țigară de la țigară.

— De ce trebuie să vin și eu?

E vocea lui Malerba, tipul care sudează țigările.

— De-aia. Pentru că te comporți ciudat în ultimul timp și vreau să-ți bagi mințile în cap. Ține, asta e cea mai bună.

E vocea lui Codiță, cel mai mare nemernic din lume, care probabil că stă pe scaunul din față. Lângă mine aud cum își trage cineva nasul, apoi strănută.

— Rahat… chiar că-i bună. Dar de ce trebuie să vin și eu?

— Fiu de cățea…, șoptesc și poc!, o scatoalcă mă izbește cu freza de scaun. Judecând după direcție, ori m-a pocnit Nikita, ori Codiță. Aș merge pe ultima variantă.

— Nu înțelegeți…, zice Malerba, iar eu repet: Fiu de cățea… Trosc!, încă o smetie.

— Potolește-te Coliandro, pentru Dumnezeu, geme Nikita.

— Nu înțelegi, inspectore… cum să-ți explic? Nu înțelegi…, se tânguie magistratul, și mi se pare că plânge.

— Fotografia din *Carlino,* zic eu, băiatul ăla care v-a murit în brațe, dumneavoastră care plângeați…

Îmi țin respirația pentru că mă aștept la încă o carabă. Nu mai vine? Ba da, ba da… trosc!

— Da' nu-nțelegi? Tocmai el, băiatul ăla… la dracu', inspectore… Eram păzit, supravegheat ca Banca Italiei, Dumnezeule, credeam că mă pot omorî numai cu o bombă pe autostradă, iar o bombă pe autostradă ce reprezintă? O flacără, un crater și la revedere… încă un erou. Dar în ziua aia, inspectore… în ziua aia au tras de la șapte sute de metri și l-au nimerit pe băiatul ăla drept în pântec, sub vesta antiglonț! Glonțul i-a retezat artera femurală și mi-a murit în brațe după un minut! La dracu', inspectore, îți dai

seama?

— Poza din *Carlino*... dumneavoastră care plângeați… rahat, plângeați de furie!

Sosește? Nu, de data asta nu. Pe dracu'… Trosc!

— Bineînțeles că plângeam, dar de frică! Aveam moartea în brațe, inspectore, moartea mea, l-au împușcat pe el încercând să mă lichideze pe mine!

Răcnește și răcnesc și eu și nu-mi mai pasă dacă îmi iau încă una.

— Ați venit la înmormântarea bătrânului! A sărit în aer cu judecătorul Micalis, la Palermo, și nici măcar nu trebuia el să fie de serviciu, ci un coleg de-al lui, care atunci se căsătorea! Și atunci nu era încă un erou, tatăl meu, era numai bătrânul, care a murit!

Plâng, îmi dau seama după lacrimile de sub cârpă. Rahat. Plâng și pen' că totul e numai din vina mea, ca de obicei… Trebuia să-mi dau seama, trebuia să gândesc atunci când Nikita mi-a zis că Malerba revenise luni. Luni fusesem să-i povestesc totul lui Longhi, care o fi ea o pacoste, dar e cinstită și n-a făcut decât să spună tot ce știa proprietarului de drept al biroului. Plânge și Malerba, un soi de zbierăt de câine bătut, și bălmăjește câteva cuvinte: – Mi-era frică, Dumnezeule, și așa am început și eu să iau droguri, și apoi au venit ei să-mi ceară să acopăr întâi o chestie, apoi alta, și mie mi-era frică… Un vaiet continuu, care se stinge pe moment într-un sughiț.

— Ai grijă cu prafu' ăla, zice calm Codiță, îți arde creierul. Și nu mai tot vorbi tâmpenii, acum ești cu noi. Vreau să privești diseară și să pricepi ce se întâmplă când te-abați de la potecă.

Și trosc! În subsemnatul.

18

Simt miros de făină, de roșii și de ars. Mișc degetele și simt ceva rece și neted, apoi îmi întind brațele și îmi dau seama că nu mai sunt legat. Duc mâinile la față, dar o scatoalcă în stomac mă blochează.

— Bine te-ai întors printre noi, zice cineva. Poți să-ți scoți cârpa de pe ochi.

Mersi mult… asta și făceam. Deschid larg ochii și văd că sunt într-o bucătărie, bucătăria unei pizzerii, după cuptorul care strălucește și îmi înceţoșează ochii. Parcă aș fi într-un film alb-negru, într-o scenă cu vise, cu imagini neclare. Însă dacă e un vis, e un vis de rahat. Nikita e în picioare sprijinită de un zid, cu ochii roșii și obrajii iritați de la plâns, eu sunt pe o masă, cu spinarea sprijinită de cuptor, iar între noi e Codiță, cu pistolul la centură. Într-o altă parte a camerei, așezat pe un scaun, cu brațele legate de spătar, se află un băiat cu un maieu negru și o pereche de blugi tăiați. Sprijină bărbia de piept și nu reușesc să-i văd fața acoperită de o droaie de păr drept care se ridică și coboară de fiecare dată când respiră, încet, de parcă ar dormi. De cealaltă parte, așezat la bar, cu picioarele atârnându-i și cu Grizzly-ul meu în mână, e nemernicul de Mustăcioară. Lângă el, Malerba adună cu degetul granule de făină, apoi le trage pe nas, cu ochii lucindu-i. Știu, însă, că aia nu e făină.

— De ce trebuie să stau și eu?, zice Malerba. De ce?

Codiță îl privește urât și își pune un deget la gură, făcând „sssssst”. Se apropie de mine, cu fața aproape lipită de a mea, cu nasul cârn care mă sperie.

— Unde sunt banii și discheta?, zice, accentuând pe fiecare cuvânt și fixându-mă drept în ochi.

— Habar n-am, spun eu, cu un firicel de voce.

— De ce nu pot să plec?, face Malerba. De ce trebuie să stau și eu?

— Stai cuminte. Unde sunt… banii… și… discheta?

Clint Eastwood (bestial!) ar spune „Nu… știu… nimic”, cu aceeași cadență și ar mai încasa o scatoalcă. Eu n-am curaj, așa că zâmbesc și spun:

— Păi…, și dau din umeri. Codiță mă cântărește din ochi o grămadă de timp, apoi se ridică.

— Ăsta nu ciripește, zice, scuturând din cap. Cum i-o fi venit ideea

asta, nu știu, pentru că eu fac pe mine și, dacă știam, jur că scuipam tot… Drace, încasez două-trei scatoalce, da' când o să treacă la tortură, cuțite în ochi, buric sau mai jos, în fine… Dar acum, chiar dacă aș vrea, ce să-i zic?

— Eu plec…, bolborosește Malerba, dar nu se mișcă. Codiță se apropie de Nikita și îi zâmbește. Îi șterge o lacrimă de pe obraz, apoi, rapid, închide pumnul și o pocnește în burtă, așa de tare că o încovoaie, scoțându-i tot aerul din plămâni într-un suspin pe o frecvență pe care cred că numai câinii o aud.

— Hei, dobitocule!, zic eu, sărind jos de pe masă, dar Codiță pivotează pe un picior și mă pocnește sub o ureche cu călcâiul celuilalt. Eu mă împleticesc și mă izbesc de bar. Acolo mă așteaptă Mustăcioară, care sare și îmi proptește un genunchi în spinare.

— Vreau să plec…, geme Malerba și îl aud cum prizează iarăși, nemernicul. Codiță o pocnește iar pe Nikita, aruncând-o la mine, apoi o ridică ținând-o de păr. Nikita țipă și răcnesc și eu, mama naibii, trântit pe jos, cu fața la podea, fără să pot face nimic.

— O s-o pocnesc pe gagică-ta până îi fac fața ca un quattro stagioni, mârâie Codiță, și atunci o s-o bag în cuptor împreună cu tine. Ții la târfulița ta, nu? Vrei să ajungă ca tâmpitul de văru-miu Psycho? O leg de scaun și mă distrez un pic… sau mai bine fac așa?

Nu văd nimic, dar o aud pe Nikita din nou cum icnește din gât.

— Nu știu unde dracu' sunt lovelele! Nu am ce să-ți spun!

— Lasă-mă să plec, te rog, lasă-mă să plec…

Încă un icnet.

— Nu știu, ce dracu', nu știu! I-a ascuns ea! Nu mi-a zis unde i-a pus!

Tăcere. Apoi geamătul Nikitei când cade pe podea. Văd pantofii lui Codiță în fața ochilor, apoi papainoagele și apoi restul, la repezeală, pentru că Mustăcioară mă trage în sus de frezăr. Codiță se uită în ochii mei, apoi încuviințează din nou.

— Te cred, zice, habar n-ai să minți. Atunci să facem curățenie… nu mai avem nevoie de ăsta.

Scoate pistolul de la centură și trage un glonț, aproape fără să se uite. Psycho, băiatul legat, dă capul pe spate, iar o dâră de sânge îi apare pe tâmplă. Scaunul se ridică pe picioarele din spate, apoi revine pe cele din față, lăsându-l să atârne acolo. Nikita țipă, Malerba țipă, iar eu simt cum mi se fac arșice picioarele, însă n-am prea mult timp. Codiță face semn spre mine cu bărbia.

— Du-l dincolo și scoate-l din uz.

O clipă am senzația că vorbește cu mine, pentru că se tot uită în ochii mei, apoi o aud pe Nikita care strigă „Nuuuuuuu” și îmi pierd echilibrul, tras în spate de Mustăcioară. Așa înțeleg că nu vorbea cu mine, ci despre mine. Rahat!

Zbor pe o ușă care se deschide cu un scârțâit și cad în genunchi pe un coridor plin de sticle goale. Malerba trece pe lângă mine cu pași isterici și repezi, spre o ușă din fund.

— Hei, procurorule…, face Mustăcioară, unde dracu’ o ștergi?

— Plec, plec!, urlă Malerba, strângând pumnii ca un copil. Eu scotocesc printre butelci, care, la naiba, sunt toate de plastic, toate, drace, până reușesc să găsesc una de sticlă și mă întorc, ridicând brațul.

— Stai cuminte, eroule, șuieră Mustăcioară, țintindu-mă cu pistolul, ce dracu’ crezi că faci cu aia? Când un gagiu cu o sticlă întâlnește un gagiu cu un pistol, gagiul cu sticla e un gagiu mort…

Trage, și cred că l-a inspirat fraza, pentru că trage ca Tex Willer, zburându-mi fiola din degete și lăsându-mă cu impresia că nu le mai am.

Când un Grizzly e descărcat într-un coridor, efectul, vă jur, e demențial. Urechile îmi țiuie după împușcătură, și mă dor mai tare ca mâna. Aud un schelălăit în spatele meu, ca de câine călcat de mașină, și îl văd pe Mustăcioară care privește peste capul meu, în timp ce schelălăitul devine tot mai puternic, se transformă în geamăt și apoi în urlet de animal înnebunit. Malerba trece prin fața mea, izbându-mă de perete și dezechilibrându-l și pe Mustăcioară, care scapă pistolul. Alunec pe podea, îl ating, dar Mustăcioară îl împinge departe, așa că mă ridic în genunchi, și cu amândouă mâinile îl strâng de ouă cât pot de tare. El urlă înnebunit și își duce mâinile la față, pocnindu-se de perete imediat ce-i dau drumul. Mă reped în patru labe spre Grizzly, îl iau de pe jos, mă întorc și trag fără să mă uit, ba chiar închid ochii, scuturat de recul. Imediat ce îi redeschid, îl văd pe Mustăcioară care alunecă tot mai jos, cu brațele deschise și o dâră de sânge care curge de pe perete și care pleacă de la jumătate de metru mai sus, unde trebuie să-l fi nimerit. E timpul să îmi oblojesc urechile și să văd câte degete mai am încă la mână. Le mai am pe toate, chiar dacă unele arată ca vai de ele. De după ușă aud un mârâit și o voce care strigă înspăimântată și care mă sperie și pe mine, pentru că o recunosc pe loc: e a Nikitei.

Deschid ușa cu un șut și țin pistolul cu două mâini, degetul mare peste celălalt deget mare, cum te învață la curs, dar nu reușesc să trag. Nikita stă

ca un fetus pe o masă, urlând. Pe cuptor e Codiță, de care s-a agățat Malerba, aplecat deasupra lui. Văd brațele lui Codiță cum se zbat sub corpul procurorului, degetele de la o mână care se mișcă să prindă pistolul care alunecă, iar celelalte trăgându-l pe Malerba de păr. Se tot aude mârâitul ăla nazal amestecat cu un horcăit sufocat. Apoi, degetele dau drumul pistolului, iar celălalt braț cade într-o parte. Malerba se ridică și se îndreaptă spre mine, cu ochii larg deschiși și rotunzi ca două bile albe, cu gura deschisă, plină de salivă și sângele lui Codiță care i se prelinge pe bărbie. Cel puțin un minut mai mârâie, apoi scuipă sânge și începe să urle.

„Il Resto del Carlino”, duminică 23.04.94

CURĂȚENIE ÎN BARCA

De abia trecuse de două dimineața când aerul încă răcoros și încețoșat al Barcăi fu brăzdat de luminile albastre ale echipajelor forțelor de ordine. […]

„la Repubblica”, duminică 23.04.94

Aproape cinci sute de carabinieri și polițiști de la finanțe au întreprins ieri cea mai mare razie din ultimii ani, în urma căreia au fost arestate peste două sute de persoane. Au căzut în mâinile legii, împreună cu Nașul Michele Mazzarà și fratele său Alfredo, numeroși reprezentanți ai crimei organizate din Bologna, Modena, Imola și Rimini…

TG3 Regione, 23 aprilie, orele 14:30

„Declarațiile unui fost-mafiot stau la baza raziei de sâmbătă dimineața întreprinsă de poliție și carabinieri împotriva familiilor mafiote care controlează cartierul Barca, dar procurorul adjunct Longhi, care a condus strălucit ancheta, preferă să păstreze discreția.

— E încă prea devreme pentru nume… tot ce pot să spun e că atunci când lucrezi cu profesionalism și eficiență, în strânsă colaborare cu toate forțele de ordine și fără prea multă publicitate, rezultatele se văd…

Procurorul adjunct, care îl va înlocui în curând pe Malerba, demisionat pe motive de sănătate, nu a dorit să facă declarații legate de o posibilă candidatură la următoarele alegeri.” […]

„Sabato Sera – Săptămânal al Districtului Imolez”

UN COLABORATOR DE-AL NOSTRU A SUFERIT UN GRAV ACCIDENT

Carlo Lucarelli a suferit o fractură la picior, la braț și la degetul arătător de la mâna stângă după ce a căzut pe scările casei sale acum câteva zile.

— Știu că sunt numai trei trepte și că pe urmă vine o pajiște, – a declarat Lucarelli din patul său de la *Ospedale Nuovo di Imola*, – dar, după cum puteți vedea, am căzut urât. M-oi fi lovit la cap, pentru că nu îmi mai amintesc nimic. Nu mă mai întrebați nimic. Am căzut pe scări și gata.

Întreaga redacție îi urează lui Lucarelli însănătoșire grabnică.

19

— Scutit de serviciu, pentru înfruntarea pericolului… Scutit de serviciu… Toate discursurile de laudă încep așa. Unii ar putea spune că polițiștii lucrează mai mult acasă decât la serviciu… În fine, dacă sunt potopit cu laude și dacă, deși evadat, sunt scutit de serviciu, mi se cam rupe și accept, cu tot cu strângerea de mână a Prefectului, cu eșarfa poliției și haina de la uniformă care mi-e strâmtă și mă încălzește ca dracu'.

În curtea Chesturii, o dată terminat tot balamucul, o las pe mama în grija părinților lui Lecce, pentru că s-a topit de emoție și mă strecor după o ușă, ca să îi mai dau drumul nenorocitei ăsteia de haine și să-mi scot bereta care îmi dă dureri de cap. Nu reușesc, pen' că Longhi mă înșfacă de-un braț și mă aruncă în fața unei camere video de la TG3 și se așază și ea lângă mine, amabilă și zâmbitoare, ca și cum ar vrea să mă mângâie. Numai pentru televiziune, pentru că de îndată ce luminița se stinge și Paola Rubbi se îndepărtează, nenorocita mă azvârle cât colo și mă privește ca și mai înainte, ca pe un rahat.

— Și așa, ați făcut-o, inspectore…, zice ea, mai mult de dragul de a da din meliță.

— Așa e, zic eu, mai mult de dragul de a da și eu din buze.

— A meritat… dacă n-ați fi intervenit, n-am fi recuperat niciodată discheta pe care era toată organizația de spălare a banilor a bandei Mazzarà. Toate anchetele lui Malerba din ultimii ani nu au făcut decât să acopere delictele. Da, existau suspecți, dar cine s-ar fi gândit tocmai la el?

— Dumneavoastră cu siguranță că nu, din moment ce v-ați dus direct la el să-i povestiți tot ce vă spusesem eu.

Ea mijește ochii.

— Am făcut mai mult decât atât. L-am crezut imediat pe Malerba când mi-a sugerat că gloanțele care l-au ucis pe contabil ar putea fi din pistolul dumneavoastră și v-am arestat înainte de expertiză, pe care el apoi a falsificat-o. Dar dacă tot vorbim despre greșeli… Are aceeași privire verde-verde, în spatele ochelarilor pe care se reflectă lumina soarelui. Pot să vă întreb ceva, inspectore?

— Vă rog…

— Ce ați înțeles din povestea asta?

La dracu', n-am priceput nimic. Dar răspund: – Destul de puțin, și dau din umeri. E ca și cum s-ar fi prăbușit totul pe mine, iar eu m-aș fi apucat de un pai ca să-mi scap pielea.

— Asta e. Vedeți-vă de treabă și lăsați restul pe mâna celor care se pricep la așa ceva.

Zâmbește, nemernica, și pleacă. „Pricepuți rău", mă gândesc în sinea mea, în timp ce mă uit la fundul ei și mă întreb ce dracu' a vrut să zică de fapt.

— Ei bine, acum ești cu adevărat inspectorul Callaghan…

Nikita e înțolită aproape elegant, nu mai are bocanci și nici ciorapi-plasă, ci un compleu, puțin cam scurt, care îi alunecă pe picioare. Zâmbesc, dar numai o clipă, pentru că vine la brațetă cu un lungan cu față de boschetar, cu ochelari rotunzi și o haină indiană. Chiar dacă nu scoate nici un cuvânt, știu deja că îl spune pe „r" ciudat.

— Nu te-am văzut, spun eu, iar ea înclină capul.

— Eram în spate. Răscolește pietrișul cu piciorul și acum observ că are și pantofi cu toc. Îți stă bine în uniformă, zice.

— Pe bune?

— Nu… ești caraghios. Bine, da' în general oricum nu porți. Și deci te-au promovat…

— Da… și transferat. Nu mai sunt la Depozit, lucrez acum pe mașini.

— Minunat…

Da, asta am zis și eu când Chestorul mi-a comunicat că, din moment ce sunt eroul clipei, nu mă poate transfera la Catanzaro. La naiba, m-am gândit, din nou pe mașini! Da, pe dracu'… La parcul auto, secția piese de schimb…

— Bine, zice Nikita, te salut…

— Da, răspund, ne mai vedem…

Suspină, trăgându-și în jos fusta, și oftează:

— Doamne, e moarte curată să te îmbraci așa, apoi încrucișează brațele, oftează din nou și se întoarce spre poponaut.

— Massimo… du-te și mai plimbă-te puțin, te rog.

Se întoarce să mă privească, e gata să vorbească, dar nu reușește să spună nimic. Strânge din buze și începe să-și muște obrajii. Eu îmi dau jos chipiul și îl învârt pe deget. Nici eu nu știu ce să zic… aș vrea să-i spun o groază de chestii, dar e al dracului de cald, mă strânge haina, poponautul se uită urât, iar ea, Nikita, e la aproape doi pași de mine. Dacă aș întinde mâna

aș reuși s-o ating. Prind din zbor chipiul, care mi-a sărit de pe deget, și mi-l pun pe cap.

— Ce nume îi pui copilului?, întreb eu, desigur, numai pentru a face conversație.

— Nici nu știu dacă îl am… dar poate îl am. Eh…

Poponautul se agită, iar Nikita încuviințează din cap. Aș vrea s-o ating, însă ea a mai făcut deja un pas înapoi.

— Ciao, zice.

— Ciao. Caută-mă din nou când mai intri într-un bucluc.

— Te-ai sonat… data viitoare mă duc la carabinieri.

— Hai că te așteaptă popo… Massimo.

— Parcă ar fi o scenă din Casablanca.

— Nu l-am văzut… e cu Chuck Norris?

— Nu, cu Van Damme.

— Bine, atunci diseară fac rost de el.

Râde, apoi se apropie de lungan, luându-l de-o toartă. Face câțiva pași cu el spre lumea care se înghesuie la ieșire, dar deodată se oprește, se întoarce, se ridică pe vârfuri și mă sărută, scurt, pe buze.

— Ciao, inspectore Callaghan. Doamne, ce prostie e fusta asta…, și apoi repetă, cu vocea tremurândă, întinzându-și-o pe picioare: Doamne ce prostie…

O privesc până se pierde printre ceilalți și nu o mai văd.

Rahat.

CARLO LUCARELLI
ZIUA LUPULUI

„O calc, la naiba, și ne desprindem de trotuar taman când Codiță apare în goană în mijlocul străzii. Are un pistol în mână, nemernicul, și îl îndreaptă spre mașină. Trebuie să fie tâmpit să tragă așa, ziua în amiaza mare, în mijlocul Bolognei. Nu e tâmpit, e de-a dreptul dus cu pluta, pentru că sloboade o rafală care îmi ciuruie luneta. Simt un glonț cum îmi zgârie vârful urechii, cald și usturător, înainte să facă o gaură neagră în parbriz. O țin pe Nikita jos cu mâna, calc pe accelerație cât de tare pot și întorc la prima, ca să evit alte gloanțe ale ticălosului ăluia…”

„Vreți să cunoașteți viața secretă a Italiei? Citiți romanele lui Lucarelli”

Gazzetta dello Sport

„Când Coliandro intră în joc, nu știi niciodată de unde va ieși dreptatea.”

Colecția *Serie Noire, Gallimard*

„Carlo Lucarelli are o înzestrare mai rar întâlnită: aceea de a îmblânzi, cu ajutorul umorului, întâmplările, deseori atroce, prin care trece eroul său, inspectorul de poliție Coliandro. Dozarea hazului, cu o meticulozitate de farmacist, asigură însă romanului și porția de suspans, atât de necesară într-o carte cu detectivi și criminali.”

George Arion

crime scene 16

CARLO LUCARELLI
ZIUA LUPULUI

„O calc, la naiba, şi ne desprindem de trotuar taman când Codiță apare în goană în mijlocul străzii. Are un pistol în mână, nemernicul, şi îl îndreaptă spre maşină. Trebuie să fie tâmpit să tragă aşa, ziua în amiaza mare, în mijlocul Bolognei. Nu e tâmpit, e de-a dreptul dus cu pluta, pentru că sloboade o rafală care îmi ciuruie luneta. Simt un glonț cum îmi zgârie vârful urechii, cald şi usturător, înainte să facă o gaură neagră în parbriz. O țin pe Nikita jos cu mâna, calc pe accelerație cât de tare pot şi întorc la prima, ca să evit alte gloanțe ale ticălosului ăluia..."

„Vreți să cunoaşteți viața secretă a Italiei? Citiți romanele lui Lucarelli."

Gazzetta dello Sport

„Când Coliandro intră în joc, nu ştii niciodată de unde va ieşi dreptatea."

Colecția *Serie Noire, Gallimard*

„Carlo Lucarelli are o înzestrare mai rar întâlnită: aceea de a îmblânzi, cu ajutorul umorului, întâmplările, deseori atroce, prin care trece eroul său, inspectorul de poliție Coliandro. Dozarea hazului, cu o meticulozitate de farmacist, asigură însă romanului şi porția de suspans, atât de necesară într-o carte cu detectivi şi criminali."

George Arion

ISBN 978-973-733-780-3
9 789737 333803

virtual project

Crimescene Publishing
FLACĂRA
t... TRITONIC

Foto coperți © Michael Thompson | Dreamstime.com

{1} Rețele de restaurante pe autostradă.

{2} Citroën 2 CV